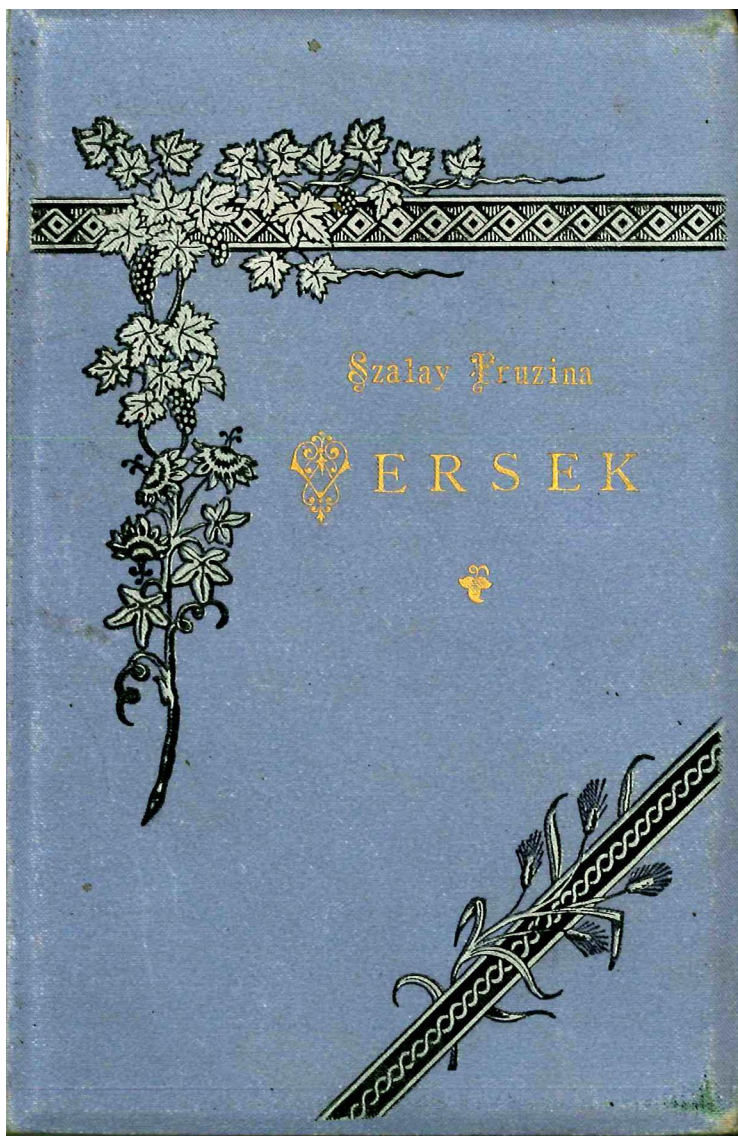

az anyának
oly szeretettel fogadja
Bibi-két és Micsi-két

Fruzing
SZALAY FRUZINA

VERSEK

Budapest 1894

Singer és Wolfner könyvkereskedése

Andrássy-út 10.

Ajánlva
édes szeretett anyámnak.

HINTÁN.

Semper altius.

Szeretek — most is úgy mint régen —
A suttogó, zöld lomb alatt
Hintázni, ez a kedvtelésem
A gyermekkorból megmaradt.
Lebegni, mintha volna szárnyam,
Az üde, tiszta légen át,
Mig a fűben, a nedves árnyban
Kakukfű nyilik s vadvirág.

A nap aranyszikrákat hint rám,
Lágy szellő csókol szeliden,
Oly zajtalan jár könnyű hintám
Mint esónak, sima kék vizen.
Halk csendesen, suhanva szállok,
Igy suhant, így repült velem
— Mig körülem a hab csillámlott —
Gyors gondolám a tengeren.

Oh, légy köszöntve, légy ezerszer,
A távolból is újra még,

Sugárban fürdő déli tenger!
 Ragyogó, fényes olasz ég!
 Felétek karjaim kitárom,
 Ah, mind e fény úgy tűnt tova,
 Mint egy mulékony, édes álom,
 Mint egy elszálló gondola.

A hinta mind gyorsabban lebben,
 És visz magával engemet,
 Sebesen s egyre sebesebben
 Repülök el a föld felett.
 Minő gyönyör: lélegzetvesztve,
 Merészen, fennen, szabadon —
 Repülni, feljebb, messze, messze,
 Gyors, szélvész-adta szárnyakon!

Érzem, hazám a tiszta lég volt,
 Én gyönyörét jól ismerem,
 Köszöntelek, te fényes égbolt!
 Te mámorító végtelen!
 A földet messze, messze hagytam,
 Csodás erő sodor, ragad,
 Itt a szabad határtalanban
 Köszöntelek, oh sugarak!

VÁGY.

Oh végre, végre-valahára
Itt a mosolygó kikelet!
Leragyog rám a nap sugára,
Fenn a tündöklő ég nevet.

Tán a tavasznak ujja ére?
Az fest elémbe álmokat?
Látom a tenger kék vizére
Mint száll a rózsás alkonyat.

Talán ez könnyű bérzi szellő
Mely friss lehével megesapott?
Látom a gyöngyözőn szökellő
Ezüstös bérzi patakot.

A képzelet csapongva szárnyal;
Látom a fenyves árnyait,
Hol a sötét bársony gyopárral
A rózsaszín erika nyit.

Ragyogva int felém a távol,
Hívó dalt vélek hallani,
Ugy csal, úgy von, úgy visz magával
Egy legyőzhetlen valami!

Ah! a tavasz lehelletére
E nyugtalan vágy megragad,
Ilyen sóvárgás viszi délre
A tova szálló madarat!

*

GUY DE MAUPASSANT.

Nem a tenger apadt el, kék vizében
Az ég ragyog még úgy mint egykoron,
A nap sugára, — úgy mint egykor épen —
Halmot, völgyet aranyzománczba von,
Mint a midőn még lelke ifjan égett,
Lángész csillámlott büszke homlokán:
Fény hinti be a kéklő messzeséget,
Minden derűs, ő változott csupán!

A hullám még a régi dalt esobogja,
Mely mámorosan ringatá szívét,

Bólint, susog a fák virága, lombja,
Harmattól csillan a mező s a rét,
Mint a midőn még édes volt az élte
S megrészegíté tavasz illata.
Hírnév, dicsőség, szerelem kísérte :
Most ráborul a szörnyű éjszaka.

Szívét előnti forró képek árja,
Ám agya tompa, lankadt és nehéz,
Egy fagyos ujj hő ajkait lezárja,
Ljedt szemével titkos éjbe néz.
Már nem esapong ; — szilaj kedvvel se szárnyal,
Heve lelankadt, fénye oda van.
Láthatlan rém átfogja száz karával,
Még küzd vele, de tudja — hasztalan !

Halál ! irgalmas, halvány, esendes angyal !
Halk szárnyecapással oh keresd fel őt.
Érintsed hűvös csendesítő ajkkal
A forró, lázas, egykor büszke főt.
Szelid karod a roskadót ölelje,
S ha már e földön nyugtát nem lelé :
Bilincsét összetörve, égő lelke
Hadd szálljon áldóbb, szebb világ felé

FENN.

(Immermann.)

Találkoznám csak egyszer véle
A távol erdős bérczeken,
Hol kívülünk ember nem élne,
Ott a szabad magasba' fenn.

Merengve, kéz a kézbe fogva,
Hallgatva mennénk mind tovább,
Mig nyomainkra a vadonba'
A hó borítná fátylát.

És mi csak mennénk önfeledten,
S nem térnénk vissza sohasem,
— „Meghaltak ott fenn mind a ketten“ —
Mondanák rólunk csendesen.

*

ESTI CSILLAG.

Armstrong.

Ha a nap már lehanyatlott
És az alkonypir ragyog,
El-elnézem fent az égen
Az esthajnal-csillagot.

Mint egy halkan zengő dallam
Rezdül által lelkemen :
Gondolj rá, hogy naplementén
Még egy csillagod legyen.

*

TŰNŐ NAPOK.

Az ifjúságból, telve bájjal,
Valamit elragad magával
Minden elszálló pillanat.
Kegyetlen gyors a percz, az óra,
Itt egy mosoly vész, ott egy rózsza,
A mint felettünk elhalad.

S tudom, hogy végre úgy van, mintha
Eget, földet bús köd borítna,
A nap is bágyadt, szomorú.
Virágát, ékét veszti minden
És elhervad a láng a szívben
S a homlokon a koszorú.

Oh, bár lehetne, bár lehetne
Elmenni úgy a végtelenbe :
Vidáman, bátran, szabadon !
Mig bűnnek árnya rám se szállna,
Szívemben ifju kedv hulláma
És ujongó dal ajkamon.

Sötét szárnynyal míg el nem értek,
Nem hervadás, nem szenvedések
S köröttem minden még ragyog.
Míg nincsen semmi veszteségem,
Ugy tova tűnni teljes fényben,
Miként a hulló csillagok!

MERRE VAGY?

(Románból).

Kinek neve mindörökre
A szívembe írva lesz:
Hasztalan! — e földi körbe,
Szemem hasztalan keres!
Ah, pihenni soh' se hagy:
Merre vagy? !
Merre vagy? !

Angyal, égi szárnyú, tiszta,
Ha elcsalt az égi fény,
S te a menybe tértél vissza,
Onnan is elhozlak én.

Ah, pihenni soh' se hagy:

Merre vagy?!

Merre vagy?!

Csillagot hiába kérdek,

Rád a csillag fény se lel,

Csillaga te, életemnek,

Ismeretlen éj föld el.

Ah, pihenni soh' se hagy:

Merre vagy?!

Merre vagy?!

S a vihart is kérdem végre

És a zugó négy szelet,

Mind hallgatnak, szívem égve

Érzi: elvesztettelek!

S nem lelek rád sohasem,

Kedvesem!

Kedvesem!

SUGÁR.

A nagy város zsibongó vig zajával
Kaczagva, tündökölve fog körül.
Az uteza hangos, mozgó tarka képen
Tekintetem vidáman átröpül.

Szép nyári reggel! Nevet a verőfény,
Az élet megkap, a kedv megragad
S im hirtelen mi tűnik a szemembe!
Egy sötét, komor, gyászos kirakat.

Döbbenve nézem, sorban érzekoporsók,
Halvány virágból omló koszorú,
Nehéz redőkben szemfedőlek selyme,
Halotti pompa, fagyos, szomorú!

És mintha csak e látvány néma gyásza
Terjedne, szállna a langy légen át,
Rejtélyes árnya lassan elborítja
A nyári reggel üde mosolyát!

S míg én csendesen állok, elmerülve,
A kirakathoz más is közeleg,
Dajkája karján — édes csicsergéssel
Egy rózsás arczu szőke kis gyerek.

Megáll a kiraktnál, két kezével
Babrál a fényes üveglap felett;
Édes kis angyal! Valjon mi vezette
E sötét gyászra szép, vidám szemed?

Elnézem kedves, könnyű kis — alakját,
Ruhája, mint az arcza rózsaszín,
A napfény meg-megvillan aranyosan
Gömbölyű arczán, gödrös karjain.

S a kiraktnak gyásza elveszett tán?
Nem oly komor, sötét pompája már,
A gyermek arcza úgy ragyog felette,
Miként egy égből hullott fénysugár!

DOLCE FAR NIENTE.

Hizelgő légtől elringatva szinte
Ülök a lombos hárs alatt.
Aranyszárnyával a nyár meglegyinte
A mint a kerten fénylőn áthaladt.

Ragyog az égő, nyári nap sugára,
Derűt lát mindenütt szemem,
Aranyfény hull a kert zöld bársonyára,
Fenn tündököl a kéklő végtelen.

Felettem — ága rám hajolva lágyan —
A hárs világos árnyat sző.
Ugy érzem, mintha szelid hullámmzásban
Folyna felettem a tűnő idő.

Hadd folyjon! Eltűnését nem kívánom
S nem vágyom visszatartani,
Halkan ölelnek — itt az enyhe árnyon —
A tétlenségnek édes karjai.

Nem zaklat színes képek áradatja,
Szeszélyes álmok serge nem ;
Mint a madár, ha szárnyát összehajtja,
Szeliden, lassan megpihen szívem.

*

ESTI FÉNY.

G. Scherer.

Édes köszöntés leng köröttem,
Hullámozó, bíbor esti fény . . .
Itt ülök véled álmadozva,
S elnézem édes arczod én.

Tekintetem sötét hajadnak
Lágy fodros selymén andalog :
Halk szürkület ; a félhomályban,
Csak ajkad és szemed ragyog !

S úgy érzek, mint ki megbüvölve
Mélységes tengerbe merül,
Korállok és gyöngyök ragyognak
A boldog álmodó körül !

UTOLSÓ REGGEL.

Olyan nyájas ez a reggel,
A napfény is úgy ragyog,
Könnyű szellő hozza szárnyán
A viola illatot.

Fürge, hívó csobbanással
Fut a kedves kis patak,
Hűs vizére, hizelegve
Selymes ágak hajlanak.

Kék virágok rám nevetnek,
Bérczi szellő meglegyint,
A fenyő mind úgy marasztal:
„Mért sietsz el már megint?”

Oh patak, fenyők, virágok!
Oh szabad, havas hegyek!
Mily örömmel itt maradnék,
Itt maradnék köztetek!

Utam a távolba szólít,
Ámde minden visszahí;
S a szívem csak elborítja
Lassan, búsan valami.

És a mint körültekintek
Csendesen bucsúzva még,
Halkan, mintha ködbe veszne
Körülöttem a vidék.

*

ALKONY.

Szombat van, édes nyári alkony,
Ragyogó, forró volt a nap.
Arany sugára völgyön, halmon
Fényes zománczként ott maradt.
A zöldelő rétségen által
Munkáról jön egy ifju lány,
Dalol és hangja mint madárdal
Oly üde, bájos, oly vidám.

A léget most oly lágyan, halkkal
Csengő harangszó rezgi át,

A lány meghajlik, szende ajkkal
Elmondja az „Úr angyalát”
Mély csend, a zengő harangszóra
Erdő, mező úgy ünnepel,
S a lány szívét az alkonyóra
Szent áhítattal tölti el.

Aztán siet, hogy haza érjen,
A kiesi, kedves ház előtt —
Imába elmerülve mélyen,
A nagymama már várja őt,
Keze szeliden összetéve
A kapesos imakönyv felett,
Szemében tiszta égi béke
És arca csupa szeretet.

Lemegy a nap aranyos fénye
A tájra áldón ráborul,
Sugára az agg ősz fejére
S a szőke lány hajára hull,
Felettük az ég tiszta kéken,
Köröttük a nap fénye van,
Arany a földön és az égen
S az ő szívük is szinarany!

*

VÁLASZ EGY KÉRDÉSRE.

Milyen gyakorta jut eszembe
Ama bús, késő őszi nap,
Ön ott állt, mélyen elmerengve.
Az elsárgult akácz alatt.
Körötte hűvös, csendes árnyban
A sápadt, haldokló vidék, —
S ön nézte némán, halaványan
Mily szürke lett a föld s az ég.

Uszott a köd nedves fehéren,
Hullott a vadszőlőlevél,
Fejünk felett a hamvas égen
Felhőket kergetett a szél.
S ön felsohajtott: „Száll az élet
Mint e futamló fellegek,
Oh aranyfürtök, aranyévek,
Gyermekkor, hova lettetek ? !”

Azóta gyakran álmodozva
A bús kérdés eszembe jut ;

A mult időt úgy visszahozza
S két kis leányt s egy kis fiút,
Hogy játszadoztak mind a hárman
A kertnek bársony pázsitán,
Futkosva gondtalan-vidáman
A tarka pillangók után.

Ah, szinte újra látni vélem
A tiszta, tündöklő eget,
Rajt könnyű pirban, rózsafényben
Sikamló, rózsás fellegek.
Tavaszi mosolya, csókja, tünde
Sugára száll a légen át,
És megvillantja játszva, tűnve
A lánykák csillámló haját.

Hol az aranyhaj fénye, bája?
Hol a mosolygó napsugár?
Ön szétttekint, ám nem találja,
Ugy szertefoszlott, vége már!
A gyermekekre meg az élet
Reá tévé nehéz kezét, —
Oh napsugár, oh arany évek
Bűbájtok elszállt messze rég!

A gyermekkornak lenge fürte,
Önnék sem csillan homlokán
S a kikkel a lepkéket űzte,
Eltűnt a két kis vig leány.
Oh ne gondoljon hát reájok,
Lám sohse kérdi völgy, berek:
Hova lettek a gyöngyvirágok,
Ha elrepült a kikelet!

*

SZŐKE HANKA.

Sűrű erdő, híres, széles rengetegnek nagy árnya
Az uraság deli fia, de sokat megy árnyába,
Széles erdőt, rengeteget bejárni,
Sűrű erdőn, rengetegben vadgalambra vadászni.

Vadgalambos, rigófűttyős erdőmélyen, berekbe',
Harmatos fű bokor alján érik már az eperje,
Szőke Hanka szedi mázos csuprába,
Mintha még több eper nőne kicsi lába nyomába'.

S nézd e kendőt, fehér selyem, arannyal van ki-
varrva
Kösd ezt rózsám — a kedvemér' — hattyú-fehér
nyakadra,
Viseld mindig, messziről már hadd lássam,
Ha te megint újra itt vagy zöld erdőmben én nálam.

Szőke Hanka minden reggel kimégyen az erdőre,
Csillog nyakán az urfinak aranyhimes kendője.
A szép úrfi minden reggel ott várja,
Rigófütytös, gyöngyharmatos rengetegnek árnyába.

Száll a fecske, száll a gólya, az idő már ősze jár,
Szomorúvá lett az erdő, puszta lett a szép határ,
Sugnak, búgnak a faluban ott alatt
S az erdőben, rengetegben nem szól már a vad-
galamb.

Széles utcán, pesti házon készül már az emelet,
Sugár, karesu tót leányok hordják fel a köveket.
Szőke Hanka legeslegfenn áll épen,
Arany haja, arany haja, libeg-lobog a szélben.

Széles utcán, pesti utcán fényes hintók robognak,
Szőke Hanka egyebet se, hej azokat látja csak.
Esküvő jön, közeleg a menyasszony.
Selyemruhás, selyemhaju, selyemarczu kisasszony.

Deli úrfi — jaj de nagyon ismerős — a vőlegény,
Szőke Hanka szíve dobban, remeg, sápad a szegény.
Piros fényt vet rá a nap, a lemenő . . .
Csillog nyakán, az a hires, aranyhimes keszkenő.

Kerekedik, kerekedik hideg szél a Dunáról.
Leviszi a selyemkendőt szőke Hanka nyakáról.
Libeg-lobog a keszkenő fehéren,
Míntha csalná, csalogatná, csalogatná estében.

Néz a leány, szédelegve, kábult fejjel útjára,
De jó lenne lerepülni, lehullani utána!
„Csalfa lettél, de kendődöt nem hagyom,
Azért megyek — meg te érted — a halálba angyalom!”

Odaér a fényes násznép, a ház elé sietve,
Borzadoznak, felsikolt a szép menyasszony ijedve,
A vőlegény még a hangját se hallja,
Halva fekszik ott előtte régi kedves galambja!

Szőke haja homlokára vértől ázva rátapad,
Piros vérnek gyöngye festi a szép csókos ajkakát,
Kék szemére szempillája lezárva,
Hogy ragyogott az a kék szem a zöld erdő árnyába !

Áll az úrfi, nézik, látják mindegy mostan ő neki,
Mellé térdel, szőke fejét az ölébe fekteti,
Hideg az arcz, az ölében pihenő,
Ráborulhat szemfedélnek, az aranyos keszkenő !

*

VIHAR UTÁN.

Lázás napok, álmatlan éjek,
Öröm, aggodás, gyöttelelem.
A tétlen ködös álmélet
Meg lett zavarva hirtelen !
Dalolni, irni elfeledtem,
Fejemben minden kavarog,
Ugy szálltak a napok felettem,
Mint gyors tavaszi viharok.

Ám minden jó, ha jó a vége,
Elringat halkan, szeliden
A kis szobának csendessége,
S kedélyem lassan megpihen.
A régi lettem, ah de mégse,
A régi immár nem vagyok :
Az álmok édes tündöklése,
Bájos csapatja elhagyott !

Oh, jöjjetek még újra vissza
Aranyos, rózsás álmaim !
A nap ragyog, az ég oly tiszta,
Jön a tavasz gyors szárnyain !
Fényes nyomában illatozva
Fű sarjadoz, virág fakad !
A madarakat visszahozza
S a napsugárt s az álmokat.

*

D A L.

Lenau.

Távol idegenben itt
Rózsaszálat tépek,
Mily szívesen — angyalom --
Vinném el te néked.

De a mig a hosszú út
Hozzád elvezethet,
Már a rózsá elvirult,
A rózsák sietnek!

Több időre kedvesed'
Soha el ne hagyjad,
Mint a mig egy rózsaszál
Üdén megmaradhat.

Mint a mig a csalogány
Fészkét oda hagyja,
Mint a meddig felzeneg
Lágy, epedő hangja.

*

DAL.

François Coppée.

Jusson eszedbe, soha ne feledd,
Mily édes volt a nap, mily szép a nyár,
Midőn keze kezekben reszketett,
Mint egy madár!

Szived mély boldogsággal telve volt,
Tudtad, az ég sugárit hinti rád,
Midőn feje szeliden rád hajolt,
Mint egy virág!

Most távol tőle, búsan, egyedül,
Szived remeg, jól sejtve érzi már,
Hogy ah, az emlék gyorsan elrepül,
Mint a madár!

A fájdalom, a kétség megragad
S egy gondolat, mélyen szivedbe vág;
Hogy a szerelem olyan hervatag,
Mint a virág!

*

VALLOMÁS.

Igen, ám hallja vallomásom
Igen, én hűtelen vagyok.
Bűbájával a május átfon,
Csábítanak a csillagok.

Oh, hallja-e, a csalogány szól,
Ujong, zokog, csattog, kitör,
És Ön nem félt a csalogánytól,
Ki féltett minden gimplitől?

Pedig a lelkemen hat által
És ujong és dobog szívem,
Ha felhangzik a csalogánydal
Az erdő árnyas mélyiben.

Remegve, szívdobogva hallom
Az erdő mélységes neszét
És Önt nem is aggasztja valjon
Ez édes suttogó beszéd?

Emlékezzék a gerliczére,
Sok évekig volt fogva már
S mi aztán elfeledtük végre,
Hogy szárnya van és hogy madár.

Lehet, hogy ő is elfeledte
Az édes szárnyalást talán,
Mig jött egy langyos május este,
Szellő járt, szólt a csalogány.

S ő új életre kelve szinte
A régi vágyat fölélé,
Csapongó szárnya messze vitte
A távol rengeteg felé!

Vigyázzon Karlin, úgy ne járjon,
— Mint gerlőjével — én velem,
Egyszerre csak kitárom szárnyam
És elrepülök hirtelen!

Mit, Ön nevet? Karlin vigyázzon,
Nem látja ég, föld mint ragyog?
Bűbájával a május átfon,
Csábítanak a csillagok!

EMLÉKKÖNYVBE.

A mirtus hervad s hervad a babér,
Hűség, dicsőség, minden véget ér!
S a szerelem? Alig hogy alkonyul,
Inmár a rózsza bájos szirma hull.
Kihalva már az Azrák törzse rég.
Emlékezünk, csak hirtől tudva még,
Miként szerettek híven, végtelen.
Hulló csillag ma már a szerelem,
Lángol, ragyog és aztán elenyész!
De hol a fény, mely hogyha zúg a vész,
Vagy pusztulásban a vihar után,
Tavaszerűben, bús ősz alkonyán
Egyformán, híven, gyöngéden vezet?
Ez édes égi fény a szeretet!

ŐSZ JÖTTÉN.

„Oh madaram — mondtam a fülmilének —
Mért nem dalolsz e lágy nap alkonyán?”

— „A május elmult, minek hát az ének? . . .
A tavasz elmult!” Szólt a csalogány.

„Gyors, könnyű fecske — mondtam a fecskének —
Mért nem csapongsz e nyájas ég alatt?”

— „A nap sugári már mind eltűnének
— Felelt a fecske — s itt az alkonyat.”

Szivem megdobban, fájva, hogyha kérded:
„Mért nem dalolsz, miért vagy hallgatag?”
Felettem gyorsan, suhannak az évek,
A tavasz elmult s jön az alkonyat.

*

A FECSKÉK.

Sully Prudhomme.

Te, ki vígan merülsz a légbe,
De nem szédít az égi fény :
Nem hullsz alá ; jösz visszatérve
S pihensz nyugalmas völgy ölén ;

Ki felrepülsz a fellegekbe
Inni a kristályeseppeket,
A mit nekünk csak térdepelve
Merítnünk esermelyből lehet ;

Az otthon és a kóbor élet
Örömét, kedvét érezed ;
Őszszel hő vágy hí messze téged,
De meghoz minden kikelet ;

Miként te, lelkem messze szállván,
Kering a fényes ég alatt ;
S az édes álom könnyü szárnyán
Követi csapongásodat.

Ha szeret kőborolni mint te —
Fészkéhez ő sem hűtelen
És kettő drága néki szinte :
A szárnyalás, a szerelem !

*

DAL.

François Coppée.

Galambnak mondtam : „Szállj el könnyű szárnyon
Bűvös virágot hozz oh madaram !
A Gangesen nyit — ős regék honában.“
A galamb szólt : „Az nagyon messze van.“

A sasnak mondtam : „Tárd ki, tárd ki szárnyad,
Az ég sugárát hozd el, büszke sas,
Heve talán e hideg szíven áthat !“
A sas felelt : „Az ég igen magas !“

S a keselyűnek szóltam : „Szállj le gyorsan,
Szívembe vésve hordok egy nevet,
Feledni vágyom, jőjj és tépd ki onnan !“
A keselyű szólt : „Késő, nem lehet !“

*

KÖD.

Én.

Felöltözött a táj fehérbe,
Dér váltá fel a harmatot,
A ménta pelyhes levelére
Csillámló, fényes gyöngy fagyott.
Menjünk Karlin, menjünk sietve,
A hegyre jöjjön fel velem,
A köd az erdőt is belepte
E hűvös őszi reggelen.

Ő.

Sétálni most, ez kéne épen!
Zúzos, ködlepte fák alatt,
Cziczám ábrándos kis fejében
Teremhet ilyen gondolat.
Felöltözött a táj fehérbe,
Menjek és nézzem meg tehát,
Adjon szívem — ez többet érne —
Egy csésze párolgó theát.

Én.

Ködös homályba vész a távol,
Ködös a völgy és álmata
Mily szép e könnyü, lenge fátyol
E hőszin büvös áradat.
A nyári lángoló meleggel
E hideg virradat felér,
Aranyat ad a kora reggel,
Hamvas ezüstöt ad a dér !

Ő.

Ne álmodozzék folyton, édes,
Vegye a való életet,
A dér fagyos, a köd veszélyes,
Azt eltagadni nem lehet.
A sikos hegytetőt bejárva
Még hűvös, nedves künn a lég,
Megjön a csúz, a láz, a nátha
Jobb lesz itt benn maradni még.

Én.

Jó, hát maradjon, soh' se lássa
Mily szép ez őszi virradat,

Ne tudja, milyen halk varázsa,
Mint bűvöl, átfon, elragad.
Ám én megyek, ködös világom
Lebegő, könnyű fátyla főd,
Mint egy homályos, édes álom,
Gyöngéden elborít a köd!

*

HA RÁD GONDOLOK...

(Geibel).

Ha rád gondolok édes,
Lágy, holdas éjjelen,
A gondolat, mint holdfény
Úgy száll át lelkemen.
Mint csendes hárfazengés
Úgy száll a gondolat,
Szívem a nagy örömtől
Majd szinte megszakad!

Gyűrű most — színaranyból —
A szívem — kedvesem!
Benn drága gyöngy az arezod,
Ragyogva fényesen

S mint a gyűrű a gyöngyöt,
Mely legszebb éke lett —
Szívem ölelve tartja
Örökre képedet.

Oly sokszor gondolok rád,
Oly sokszor áldlak én,
A hány ibolya nyilik
Tavaszzal völgy ölén,
A hány ibolya nyilik
Tavaszi reggelen,
S a gondolat, mint holdfény
Úgy száll át lelkemen.

*

ERDŐBEN.

Németből.

Már az erdő zöldel újra,
Hűs árnyában fekszem én,
Erdő mélyén vig dalt fújva
Kürtől egy vadászlegény.

És a könyek forrón, lassan
Végig futnak arczomon :
Kedves, ismert csalfa dallam,
Ő dalolta egykoron !

Ah csupán egy dal emléke !
Ah csupán egy semmiség !
Mégis mintha könyben égne
Tőle az egész vidék !

*

KÖNYÖRÜLET.

Nem szép, alig gyermek — a szegénység vénit —
Haja megkuszálva csügg alá szeméig,
Soha senki keze nem simította lágyan !
Csüggedt kis madárka, fagyos téli árnyban
Félig megdermedten, nem olyan bús látvány,
Mint e gyermek-koldus ! Nyomorultan, kábán
Áll s kezét kinyújtva, rekedten szól : „Régem
Meghalt édes apám, fázik őt testvérem,
Az anyám meg beteg, úgy hagytam ott mostan !“
Elhallgat s oldalról titkon, alattomban
Néz az ifju nőre, ki előtte állott.

Szép, fiatal asszony, arczán lágy sugárok,
Szemében szelídség, mellette a dajka
Vidáman csicsergő kis leányát tartja,
Drága piczi baba, csupa tejhab, rózsza!
Incselkedő jókedv mosolyog le róla.
És az anya szeme ez aranyos főrtül
Gyengéden, szeliden a koldusra térül,
És ád keze, ajka, alamizsnát bőven.
Majd utána szól még, hogy az már menőben:
„Gyere csak kis lányom többször is még vissza!”
A férj ép e perczen az ajtót kinyitja
S szól tréfáló hangon: „Látod kedves, látod
Hogyan pazarlod te nyájas szívjószágod!
E kis haszontalan jól rászédett téged,
Minden szó hazugság, betanult beszédek.
Testvéri csavargók, apja-anyja élnek!”
Főlnéz felesége: „Hát nem is szegények?”
„Hm! Szegények persze, de hazudott, lássa . . .”
„A nyomor tanítá őt a hazugságra.”
— Szól az ifju asszony, hangja rezgő, édes —
„Én csak azt tekintem, hogy e gyermek éhes!
A szavát ne halljam, csak az arczát lássam
És e kicsi arczon szörnyű igazság van.
Hogy a szívek némán, szótlán is megértsék,

A nyomor ráírta megrázó beszédjét!"
És míg hangja reszket, mint egy égi dallam,
Napsugárok törnek a szobába halkan
És az ifju asszony homlokára szállnak,
Körüle fonódva fényes glóriának !

*

NAPOLEON.

Hugo Victor.

Midőn már fél világ vas lábánál hevert,
Midőn immár mindent legázolt és levert,
Császári korona villámlott már fején,
Aczél karja, midőn várt örököszt ölel,
Büszkén és ittasan igrén kiálta fel :

„A jövő, a jövő, a jövő az enyém!”

Nem, a jövő nem a tied,
A jövő Istené csupán!
Az óra mul, a perc siet
S holnap szived csüggedve tán.
A jövő, az a végtelen!
Minden, mi fényes ide lenn

Úgy tova tűnhet hirtelen
Mint a tovaszálló madár.
Ma még dicsőség jár veled
Sugárzó és kevély fejed,
Holnap tán meg lesz törve már!

Nem, semmi kérelem, nem, semmi hatalom
Nem ébresztendi fel a szót zárt ajkadon
Jövő, sötét rém bús talány!
Némán lenged körül a játszó gyermeket
S homályosan kezéd az aggnak integet
A sírnak tulsó oldalán.

Holnap! tudod mit hoz a holnap?
Bizton az ellen közeleg!
Ma a magot elveted itt lenn
Holnap az Úr érleli meg!
Holnap: az a harczi trombita hangja!
Holnap: az az orkán felhőbe takarva!
Holnap: az a végzet, hallatva szavát!
Villám a rémes éjen át.
A hűtlen, áruló barát.
Holnap: az a trón tövise,
Ma nem érzed, csak bársonyát!

Holnap : az sereged, mely verve fut a téren,
Holnap: oh hódító, az Moszkva, mely az éjben
Mint szörnyű fáklya áll!
Hű gárdád vész el ott, havas tél éjjelén.
Holnap: az Watterloo, holnap: az Szent Helén,
Holnap: az a halál!

A csalfa, ingatag diesőség
Szerelmesen hajol feléd,
Hatalmad minden ellenét
Legyőzi egy tekinteted.
A halál, mely hozzád szegődék,
Nyomodba jár, híven követ.
Mily hódítást ember tehet
Oh császár, azt te megteszed.
Tied egész világ, reszket szined előtt.
A fölön mindent elvehet
Győzelmes vakmerő kezed,
De el nem veheted Istentől a jövőt

MÓZES.

(Alfréde de Vigny).

A midőn a hajnal felpirult az égen,
Csillogott a pusztá gyöngyös harmatfényben,
Mózes elindult, hogy az Urral beszéljen.
Ment a nagy próféta magasztos sötéten,
Ment, egész Izrael követte szemével
S nézte áhítattal: a hegyre mint ér fel.
Hogy a tetőn áll már hatalmas alakja,
Sugaras homlokát a felhő takarja :
Hangzik a nép ajkán ott lenn a dicsének,
Aztán körülállják az oltárt a vének
S száll a tömjén füstje ; drága illat árja
Szétterül a pusztán, mint egy kékes pára,
S mint a cziprus erdő szélvészttől letörve
Hatszázezer ember leborul a földre
És hangzik az ének és hangzik a hárfa,
„Dicsőség Te néked királyok királya !“
Ott fönn eltakarva a sötét felhőbe
Az Úr előtt állva, Mózes, így beszéle

„Utam meddig tart még, mikor lesz már vége ?
Engedj megnyugodni, elnémulni végre !
Dicsőn s elhagyottan én eleget éltem,
Csöndes álmot kérek most a föld ölében !
Mért választál engem, mit tettem én néked ?
Elvezettem, merre parancsolád, néped !
Előttünk terül el az ígért földje
Oh Uram parancsod, ime be van töltve.
Mást válaszsz helyettem, követed más legyen,
Hatalmam rá hagyom, neki átengedem.

Mért szálltak el tőlem az édes remények ?
Maradtam volna meg együgyű szegénynek !
Mért kerül el folyvást pihenés és álom ?
S Horebtől Nebóig sirom nem találom !
Bőles a bőlesek közt, én választottad vagyok,
Sápadnak, inognak hiremtől a nagyok,
Kézemben ezreknek élte vagy halála,
Törvényem a jövő imádva csodálja,
A halovány halál maga is fél tőlem
És ha hívom : reszket és kitér előlem.
Zsámolyai csupán lábomnak a népek,
Kézemben tartom az egész nemzedéket,
Kábít a sok tömjén, fáraszt dicsőségem,
Csöndes álmot kérek most a föld ölében !

Tudom minden titkát már a túlvilágnak,
Oh az én szemeim oly élesen látnak!
Szavamra az éjfél fátylát széthasítja,
Előtte a fényes meny vakító nyitja.
Kezem intésére az örök csillagok
Remegő sugárral felelnek: itt vagyok!
És szolgám a vihar, uralgok a vészen.
Intek s vad moraja halk sóhajjá léssen.
Segíteni akarva, hogy célom elérjem
Kitér a folyó és utat enged nékem.
A felbőszült tenger fenyegető árja
Lábom elé símul szavam hatalmára.
Ha népem szenved, én szemem fölemelem
S im, a föld reng: Te jösz tanácskozni velem.
Angyalid csodálnak s irigvelnek engem.

De boldog, oh Uram, boldog nem lehettem!
Csüggedt vagyok, csüggedt, nyugalom kell,
érezem,
Csöndes álmat kérek most a föld ölében.

A nióta lángod lelkemet betöltte,
Idegen vagyok itt, nem vagyok a földé,
Éget az én szemem, vakít, szédít lángja.
Nem bírja el senki, sápad, a ki látja.

Szalay Fruzina: Versek.

Csak hideg dicsőség, fény maradt meg nekem,
Elmult a barátság, eltűnt a szerelem.
Izrael szüzei, mint a félénk őzek,
Jöttömre, ijedve, gyorsan elrejtőznek
S gondoltam mit várjak? Nehéz az én fejem
Arra, hogy halandó keblén megpihenjen!
Kezem kit érint, az roskad, oh borzalom!
Hangomban a vihar, villám van ajkamon.
Rettegnek engemet, nem értik szavamat
S ha kitárom karom, lábomhoz omlanak!
Egyedül, elhagyva ugy élek én régen:
Csöndes álmat kérek most a föld ölében!"

Mig a földig hajlott nép remegve vára
A Mindenhatónak menydörgő szavára:
A nap elsötétül, átczikáz a felhőn
A vakító villám; vihar kél rettentőn,
Reng a föld, láng csapkod Nebo orma fölött;
Majd tűnik a homály, mely mindent befödött,
Mózes sehol sincsen! Üres a hegytető.
Sötétén, halványan áll az új vezető.
Fény, ihlet homlokán, lelkét láng hatja át,
Az Úr új követet választott — Józsuát.

VALAKI KEDVENCZE.

Angelból.

Az ünnepélyes nagy teremben
Ott fekszik némán, csendesen,
A sok halott és sebesülttel
Nincs oldalánál senki sem.
Valaki kedvence oly ifju
S oly szép. A kedves arcz felett
Még a gyermekkor halk sugára,
Rózsás mosolygó fény lebeg.

Kuszált a fürtök szőke selyme,
Mely a fehér homlokra hull,
Halvány az ajk; az éj, az álom
Szemére lassan ráborul.
Haját simitsd el lágy kezeddél,
Tekints arczára mily szelid,
Valakinek reménye, élte,
Az üdve halt meg vele itt.

Csókold meg ezt a néma ajkat,
Csókold meg e lezárt szemet,
Végy egy fürtöt arany hajából
Emlékül valaki helyett.
Valaki keze őt megáldva
Fején mily sokszor nyugodott,
Valaki hányszor csókolhatta
E felhőtlen, szép homlokot!

Valaki távol nappal éjjel
Érette hány imát rebeg,
De őt nem kelti semmi bánat,
Békén, nyugodtan szendereg.
Sírján majd nyílnak a virágok,
Nyájasabban néz rá a hold,
Miként ha tudná, hogy az alvó
Valakinek kedvence volt!

*

A BOLYGÓ HOLLANDI.

Endrődy Sándor hasonczimű költeményére.

„Hajó! hajó a tomboló viharban!
Sebes vitorla künn a tengeren!”
Mindennél csüggedtebben, gyászosabban
A néma gálya újra megjelen.
Egyedül áll a kapitány, — mint hajdan —
A halvány arcz, milyen reménytelen!
Szeme kihalva, ajka zárva van,
Hullám honában, itt is hontalan.

„Köszöntelek, nagy utra kelni véled,
— Így zúg a szélvész, — újra itt vagyok.
Hol édes álmod? Ugy-e semmivé lett?
A kékszemű lány eltűnt, elhagyott?
Habnál, viharnál veszesebb az élet!
Hová lett tiszta fényű csillagod?”
S a kapitány csak hallgat, nem felel,
Bús arczát fuldokolva rejti el.

S a tenger szól: „Bár végzet, bár ha átok
Üldözzön is, hogy ismét látlak itt;
Leányaim, a zengő hableányok
Bűbájos dala újra felvidít.
Vagy ha szived már nem hallgat reájok,
S nem kell többé a dal, ha lágy, szelid,
Jól tudom még a régi éneket,
Elharsogom, elzúgom azt neked!”

Nem hatja meg, — egykor szívéig ére —
Tündér ajkon hullámzsongású dal;
Nem pezsdül fel, mint hajdan, ifjú vére,
Midőn a tenger harsogón rivall.
Nincs balzsam, nincsen ir égő sebére,
S a bús hajónak gyászos szárnyival
Csüggedten, haldokolva, nesztelen
Száll a hollandi át a tengeren.

Oh, egykor, régen, hogy repült kevélyen
Szárnyalva túl, a viharon magán,
Szilaj daczával lázongó szívében,
Szilaj dalával lázas ajakán!

De minden fény, hogy elveszett az égen
És nem maradt, a bús homály csupán,
Vigasztalan, nagy, szürke éjhomály,
Mely megfagyasztón hő lelkére száll!

Oh Istenem! Hadd hulljon hát szívébe,
Sebzett szívébe égből egy sugár,
Hadd lengjen homlokára enyhe béke
— E homlokon mily gyász van írva már! —
Legyen a gyötrő bujdosásnak vége,
Pihenjen meg az elfáradt madár,
„S adj végre, hisz te jó és égi vagy,
Nyugalmat a szegény hollandinak!”

*

NEUCHÂTELLI TÓ.

A hullám zugó suhogását
Minthogy ha most is hallanám,
Mintha szilaj nedves lehevel
A parti szél fuvalna rám!

Mily csillogó, milyen sötétkék!
De nem nyugodt, de nem pihen,
Ujong, zokog, szikrázva lázas
Végzetlen vergődésiben.

Reszket a hab, csapongva, szállva
Fehér gyöngyökké olvad át,
Felette a szélvész dalolja
Magányos jajongó dalát.

Oh zokogó viz, szélsíralma!
Ragyogó, habzó áradat!
Oh, lázas tó, örökre hallom
Panaszos harsogásodat!

*

ÁLOM.

Sully Proudhomme.

A földön hervad minden rózsá pírja
És minden madárdal rövid.
Oly nyárról álmodom, a mely örökre bírja
Hő színeit!

A forró csóknak olyan gyors a vége
És méze illan, elenyész.
Oly csókról álmodom, a melynek édessége
Sohase vész.

A földön minden ember szíve gyászol,
Valami bú van mindenben.
Oly fényről álmodom, oly égi boldogságról,
Mely végtelen!

*

ROSZ ÓRA.

Igen, a kikelet jövetelét érzem.
De ma közeledtét nem köszöntöm én,
Gyötör ez a zsongás a remegő légből,
A ragyogó, éles tavaszi fény!

Nem lány hizelgéssel jön, de oly kegyetlen
Érdes levegővel, — fuvallata láz!
Szilaj rohanással szárnyalva felettem,
Megöl e hatalmas tavaszodás!

Nem fakad a lomb még, a fecske se lebben,
Hallgat a madárdal, ibolya se nyit;
Csupán a nap szórja, egyre hevesebben
Aranyos sugárit, lángnyilait.

Jön a kikelet gyors, diadalmas szárnyon,
Heves közeledte gyötör, kimerít,
Halálra fáradtan ma visszakivánom
A tél szelid, enyhe, halk színeit!

TAVASZ.

(Eichendorf)

Kert felett az enyhe léghen
Láttam vándormadarat ;
Azt jelenté : A tavasz jön !
Már az ifjú lomb fakad

Ujongani, sirni tudnék
E tavaszi éjszakán,
Édes bűvös tündérálmak
Szállnak a holdfénybe' rám.

Azt ragyogja hold sugára,
Azt susogja a liget,
Csalogányok azt dalolják :
Ő tied ! tied ! tied !

*

A LANGYOS TAVASZI ÉJJEL...

Geibel.

A langyos tavaszi éjjel
Száll át a hegyeken,
A tó, jöttére ébred
S hullámszik szüntelen.

Igy hullámszik s dobog szívem,
Ha gondolk te rád!...
A langyos tavaszi éjjel
Száll a hegyeken át.

*

A TÁVOZÓHOZ.

A tél első fagyos lehére
Siet az ősz távozni már,
S a legutolsó szép napokkal
Te is elhagysz, kedves madár!
Nézd! Elsárgult a lomb az ágon,
Melegét veszti, hűl a nap
S a sáppadt lankadó virágok
Milyen búsan mosolyganak!

Intés ez, téged menni szólít
Derüesebb ég való neked,
Ne érjen itt a tél viharja,
A hamvas téli fellegek.
A tenger kéklő csillogása,
Ezüst hulláma vár te rád;
A dél vár balzsamos lehevél
Illattal a narancsvirág!

Oh kék habok! Oh tenger árja!
Aranyos, forró sugarak!
Narancsfa, melyről illatozva,
Fehér virágok hullanak!
Lágy szellő zengő suttogása
Babérlomboknak rejtekén,
Egykor ha jött az őszi fuvalma,
Hogy vágtyódtam felétek én!

Most vége van és e borongás
Kedves nekem, úgy jön az őszi
Zizegő suttogó szavával,
Miként egy régi ismerős.
S ez a mélázó őszi érzés,
Mely halkán, lassan hull le rám,
Mint köd a tájra, egy hideg nap
Derengő halvány hajnalán.

De te siess, vár a hajó már!
Az őszt, a felhőt itt hagyod.
A pálmákhoz oly szépen illik
Lebegő bájos alakod,
A merre jársz, erdők virányok
Köszöntenek, sugván: „Ime,

Mily szép ő! Visszajött bizonynyal
A karesu nimphák egyike.“

S ha téged vándor madaram, te
Majd haza hí a kikelet,
Hozd el a pálmák suttogását,
A tenger sohaját veled,
Hozd el a délsziget varázsát,
— Mit az arany nap fénye ád —
Melegét, édes hű szívedben,
Sötét szemedben sugarát!

*

VITA.

Hugó Viktor.

Te:

Hallgasd meg végre jó tanácsom,
Ne töltsd az erdőn a napot,
Dalolva, hogy a moha bársony
S hogy fülmiléid hallgatod.

Én :

Oda megyek.

Te :

Csal a természet,
Az embert gyakran rászedi,
A rózsá csókját alig érzed
S ajkad a tövis vérezi.

Én :

Tudom.

Te :

A város való néked,
Hol pezsg a zaj, a kedv, a hol
A társaság van, ott az élet !

Én :

S az erdőben rigó dalol !

Te :

Mért keresed mindig az árnyat ?
Mért rejted el tőlünk magad ?

Félénk, vad az erdei állat,
Sikos a fű a fák alatt.

Biz' én az erdőn mit se látok,
Mi oda csalhat tégedet.

Én:

Üdvözlnek a gyöngyvirágok
Vadrózsa int és rám nevet.

Te:

Maradj a város vig zajában,
Fény, kedv és pompa vár te rád.

Én:

A városban sok csalfaság van,
Az erdő hű, igaz barát.

MARGIT.

A „Magyar Salon“ „Margit“-jaiból.

Fut a hajó, vitorla lebben,
A kék Balaton háborog.
Egy ifju áll egy lányka mellett,
Margit a lány — ez fődolog.
— E történet, minő szerenese!
Ép jókor a fülemhez ért,
Hisz sohajtottam vagy ezerszer:
„Egy országot, egy Margitért!“

Árnyát az ősz már hintegette,
Itt-ott megsárgult lomb remeg,
Indulnak vándorló madárcák
És a nyaraló emberek.
Fut a hajó, fodros nyomába
Gyöngyös hullámot hajt a szél.
Margit a tóra néz merengve,
Az ifju halkan így beszél:

„A vizet nézi, nem csodálom,
Margit, ön és e tó rokon.
Egy színt látok az ön szemében
És a tündöklő habokon.
Lelkem e kéklő szürkességbe'
Ugy beleszédül, elmerül,
Égen, földön, bár merre nézzek
Csak e színt látom egyedül!

Egykor, ha majd a tengert látja
Talán a férje oldalán,
— Oh mint gyűlölöm majd ez embert! —
Gondoljon Margit én reám.
Hányszor, suhanva gondolámmal
A villanyos tenger-vizen,
Egy gondolat, egy vágy, egy álom
Megkapta sóvárgó szívem.

Mily édes volna gondolázní,
Midőn az est fuvalma kél,
Valakivel ki drágább lenne
És édesebb mindenkinél.
Valakivel, kinek a lelke
Összhangban volna én velem

S megaranyozná mosolyával
Hideg, magányos életem.

És mostan . . . Margit! Félre fordul!?
Ha én már el nem mondhatom,
Ragyogó víz, beszélj helyettem,
Beszélj helyettem Balaton.
Harsogd el néki azt az egy szót,
A mit ajkam elhallgatott!"
Margit hallgatta, nézte hosszan
A csillámló, futó habot.

És parthoz értek, kikötöttek. —
— Ez vers csupán és nem regény,
A lánykából nem lett menyasszony,
Az ifjúból nem vőlegény —
Szivők bár gyorsan, fájva dobbant,
De kezet fogtak csendesen,
Elváltak kissé halaványan
S nem látták egymást soha sem.

Bucsúzzhatunk már Margitomtól,
Történetének vége van,

Ő férjhez ment, természetesen,
És él eléggé boldogan.
Ám a Balatont elkerüli.
A kék tó zsongó habjai
Mindig egy régi szót susognak
S ő nem akarja hallani.

*

BEHIVATOTT.

Eberl.

A dob, a tollas csákó,
Az apró fegyverek
Oly búsan, elhagyottan
Szétszórva fekszenek.

Az anya nézi, nézi,
És szeme könybe vész:
A ki ezekkel játszott,
Hol van a kis vitéz?!

A kicsi harezos hol van ?
A nagy táborba' fenn ;
Egy éjszakán parancs jött
Váratlan, hirtelen !

*

HAVASI GYOPÁR.

Bérezek szabad magányos ormán,
Mely a magas egekbe vág,
Örök hó bársony leplét hordván,
Nyit egy csodás fehér virág.

Feléje halk szellők se járnak
És hozzá el nem hat soha
Arany heve a forró nyárnak,
Sem a tavasznak mosolya.

Körötte kristály tiszta minden
Csendes fehér, mint ő maga,
Büszkén nyit hervadatlan színben,
A bérezek hószín csillaga.

A völgy ölén, lombon, virágon
A tavasz édes csókja van,
Fenn a nemes virág magában
Áll egyedül, tavasztalan.

A KARD ÍTÉLETE.

François Coppée.

Midőn „vasfejű” Guntz végre hazatért
— Künn Palaestinában gyakran omlott vére —
Nem aludt egy éjjel s váratlanul hallja,
Hogy valamit suttog a szép Hilda ajka,
Álomban susognak a pirosló ajkak;
Áruló hang mégis: — Neve más lovagnak! —
Guntz kél vad haraggal. Hát a neje hűtlen!
Megzörren jó kardja fényes hüvelyében.
Ám e női homlok édes tisztasága
— Barna fürtök vonják szenderítő árnyba
S holdsugár fürösztli szende szűzi csókban —
Megállítja mégis, áll habozva, szótlan.

És a komor lovag érzi, hogy szívében
Erősebb szerelme, mint bosszuvágy, szégyen.
Guntz kardjához fordul. Nemes, ősi szablya,
Vitézül hordozta apja és nagyapja.
Már kivonva félig, villog hüvelyébe'
Guntz leteszi most a fészület elébe
S komoran szól hozzá: „Kardom felelj nékem
— Te, kit megfürdettem sok szaraczén vérben —
Hütlén ez az asszony, vagy ártatlan valjon?
Nem tudom, nem látom, felelj büszke kardom!
Tudom részt nem vennél semmi csalfaságban,
Nevem, becsületem rád bízhatom bátran.
Aczél pillantásod, a világos, fényes,
Belát a szívébe. Büntelen vagy vétkes?
Oh, te nem engednéd, hogy a feleségem
Náladnál kevésbbé tiszta, büszke legyen
És hogy őt megöljem vagy szeressem újra
Rád bízom, íteld meg!”

A derék kard tudta,
Hogy bár szíve reszket sóvárogva, halkkal,
Hilda oly ártatlan, mint a szűzi hajnal
S az igazságos kard, a nemes, a tiszta
Önmagától csörrent hüvelyébe vissza!

EGY KÖNNY.

A „Kenyérből”.

Szólott a Múza hozzám, rezgő hangon :
— „Vedd lantodat, vedd mostan újra fel,
Hogy húrjain szokatlan hang fakadjon,
Mely nem ködös álmokról énekel.

Nézd ! A nyomor gyászosan, mint az éjjel
Úgy száll az árva, bús vidék felett,
És fojtogat setét, fagyos kezével
És elsöpör nőt, aggot, gyermeket ! —“

„Oh Múza ! — szóltam én — remegve nézem,
E pusztulás hány éltet gyászba von,
Ám a kellő dal — hasztalan — úgy érzem
Szívemben hangzik és nem ajkamon !

Más lantos majd a kellő dalt megírja,
Az enyém csendes, lassudan zokog,
Kezemben halkán zendül csak a lyra
Csupán egy sohajt, könnyet adhatok !

MIRE GONDOLT A KÉT LOVAG AZ ERDŐBEN.

(Hugó Viktor)

Köröztünk az erdő, a csend és az éjjel,
Az elrejtett úthoz még egy hang sem ér el.
Lovaink vágtatnak az Isten nevében,
Terjengnek felettünk a fehér fellegek,
Futnak a csillagok, miként ha egy sereg
Tűzes szárnyu madár szállna szét az égen.

Tele szívem búval, összetört a bánat,
Herman lelke sötét oh! mindkettőnk fáradt,
Vihartól vert, üzött madár
S hogy átalvátatunk az árnyas magányon
Szól Herman: „Mindenütt a nyitott sírt látom“
S szólok: „Én azokat, mik behantolva már.“

Ő előre tekint, én meg hátra nézek,
Neki fáj az élet, nekem az emlékek,
— Távol áhítatos lágy harangszó cseneg.

S ő szól: „Az élőkre, küzdőkre gondolok,
Kiknek szíve remeg, vergődik, ég, dobog.“
Szólok: „Én azokra, a kik már nincsenek.“

Susognak a lombok, valjon mit susognak?
Mit beszél a patak a futó haboknak?
Halk sohajtás kél, de kinek ajakáról?
Herman szól: „Az élők szeme soh' sem pihen,
Hány virraszt, hány könnyez ébren, remény-
telen“
S szólok: „Hány drága szem örökre bezárul.“

Herman újra kezdi: „Az élet, az átok
Holtak irigykedve gondolok ti rátok,
Irigylem a sírt, hol sarjadosz a pázsit,
A sírt, mely nyugtot ad, rajt bű, gond nem
hat át
S rá küldi az erdő legtisztább illatát
És rá küldi az ég legforróbb sugárit.

Oh hallgass, szóltam én: „A sírnak tisztelet!
S habár nem látod is, hívek a szellemek.
Körüled lengenek, soha sem vagy magad,

De fáj nekik a bú, a dacz, a hosszú gyász;
Keserű kétkedés. Halkan beszélj, vigyázz!
Mint méla álmon át, meghallják hangodat.“

*

ESTI DAL.

A virágoknak vész a színe, hamva,
Hullong a lomb a ház előtt.
Jer ősz! a köd hadd szálljon eltakarva,
Kertet, mezőt.

A zajgó, hangos munkaterhes napban
A föld népe kifáradott,
Jer éj! A földet hadd borítsa halkan
Lágy fátyolod.

Fenn virraszt — bár a nap már végetére —
Könnyekben égve annyi szem!
Jer álom! Szállj a könnyezők szemére
Szép csendesen.

*

HAMVAZÓ SZERDA.

Hajnallik, vége a zenének.
Vidám zajjal elmúlt a bál
És búcsut vesz, távozva véle
A bűvös, csábos karnevál.
Tarka, hangos kíséretéből
Az utczán, mit hó leple fed,
Két alak halad imbolyogva
Egy Pierrot s egy Pierrette.

Szegény Pierrette milyen halvány
S a Pierrot mily szintelen!
A rózsá arcz, a ruha selyme
Fényét veszíté hirtelen,
A lágy, fodros haj, dérről lepve,
Didereg a piczinke kéz,
Jobban reszketnek a hidegtől
Ha egyik a másikra néz!

S Pierrette szól: „Minden oly bágyadt,
Égen, földön mi sem ragyog.
Azok a halvány néma árnyak
A régi fényes csillagok?”
S Pierrot mond: „Szemed sugára
Mint az övék úgy elveszett,
Oh ez a hamvas téli hajnal
Oh ez a fagyos szürkület!”

S a fagyos téli szürkületben
Csak állnak, állnak egyre még,
Olyan kihalt köröttük minden,
Oly néma, ködös fenn az ég!
Mit vártok? fényéből az éjnek
Egy sugarat, e köd helyett? —
Hajnal van, vége dal — zenének
Szegény Pierrot s Pierrette!

DAL.

Hugó Viktor

„Nézd, számüzött, az éjjel halkkal
Megjött a fényes kikelet.
Ragyog a rózsza és a hajnal
S illattal minden tele lett!”

Rágondolok

Mily rózsaillesztos a honi lég ;
A tavasz távol Franciaországtól
Tavasz e még ?

„Nézd, számüzött, a május ujja
Megérinté a sirokat,
S míg vadgalambok búgnak újra,
A temetőn virág fakad!”

Rágondolok

Egy puszta sirra, szemem könyben ég :
A tavasz távol Franciaországtól
Tavasz-e még ?

„Nézd, számüzött, mélyén az árnyak
Az ifju, fényes lomb között,
Hogy reng a fészke kis madárnak,
Az édes dalt, halld számüzött !“

Rágondolok

Egy fészekre, mely üres, néma rég :
A tavasz távol Franciaországtól
Tavasz-e még ?

*

MULÓ NYÁR.

Reszket az erdő lombos árnya,
Ragyog az üde hús magány.
Zöld utait egy lányka járja
Édes mosolylyal ajakán.
S míg az enyelgő lanyha szellő
Aranyhajának esőket ad,
Ő csak siet vigan szökellő
Őzként a dús haraszton át.

S míg tova lebben könnyű lába
Mohos megaggott fák alatt,
Friss gyöngyvirág fakad nyomába,
Rá nyíló ágak hajlanak.
Kék tóhoz ér, mily játszi habja,
Vár rája már a csónak ott;
A gyors hullám fürgén ragadja
A lánykát és a csónakot.

Erdő fuvalma van körötte
Madár daltól cseng-bong a lég,

Szalay Fruzina: Versek.

A partot kankalin befödte
Mily sugaras a tó s az ég.
A hullám esillan, tarka színben
Loescesan a viz, suttog a nád;
Ujongva énekel minden
A május mámoros dalát.

A nyár elszállt mint édes álom.
A hervadó vadon felett,
Elnémult erdőn, puszta tájon
Fehér ködfátylak lengenek.
Égen, földön, mily hamvas árny van.
Loescesan a viz, suttog a nád,
A tó ringatja búsan, lágyan
A szőke lánynak csónakát.

Bágyadtan lengő csónakában
A lány csendesen szendereg,
Rá lassan, szürkén, halaványan
Hullong az őszi permeteg.
Az édes ajkon halk mosoly van,
Halk, mint mulékony esti fény,
Hideg nyugalom a mosolyban,
Hideg, nagy álom van szemén.

Lágy, méla béke enyhe karja
Öleli s álma tiszta, mély.
Köd elfedi és eltakarja
A hideg, csendes, hosszú éj. . . .
Mindent csak lankadozni látok,
Mindenben gyász és fájdalom
Muló nyár, hervadó virágok,
Tűnő fény, ez az én dalom!

*

KÉPZELT UTAZÁS.

(Beranger imitáció.)

Az őszi sietve jön s nedves lehére
Vidám nyarunk már vesztí sugarát.
Engem is őszi, bús fuvallat ére,
Fázom s lelkem borzongás hatja át.
Elhagyom én e hervadó vidéket,
Derűsebb ég, kies táj int felém,
Bár távol tőled, rég szeretlek téged
Hellas, öledben hadd pihenjek én!

El, messze vágyom, hol lombon, virágon
A régi bűbáj még nem oszla szét,
Sóvárgó szemmel ottan feltalálom
Olympos minden fényes istenét,
Fehér najádok ezüstös patakban
Nymphák az erdő lombos rejtékén,
Kedv, derű, illat, napfény szakadatlan,
Hellas, öledben hadd pihenjek én!

Megyek, megyek a távol bűvös tájra,
Felhőtlen egetek hí, istenek!
Hí az arany nap, melynek hő sugára
Felmelegíti fázó szívemet.
Hajóm már készen, fel a vitorlákat!
A tenger lágyan ringat kebelén,
A kék hullámon uj hazámba szálllok
Hellas, öledben hadd pihenjek én!

BÚCSÚ A MÚZSÁTÓL.

Lelkem kifáradt a szárnyalásban!
S lenn a viruló, szép föld nevet,
Virággal ékes, zöld, üde bársony
Borítja lágyan a völgyeket!

Sötétlő-fenyves, bérczek tövében,
Oly ifju, könnyü friss kedvet ad,
Szivem felujong, ah, újra érzem
A rengetegnek fuvallatát!

Múzsám, te édes! Búcsúzni jöttem,
Hő csókjaidtól beteg vagyok.
S pazar pompában szállván fölöttem
A csábító nyár hívón ragyog!

Sorvaszt a csókod, a csókod éget!
Mesés világod mérget lehel!
A kik szeretnek, gyorsan elégnek,
Az égi lángot nem bírva el!

Pihenni vágyom! Oh Múzsá, ime
A lantot addig nálad hagyom,
Szólít a távol mosolygó színe,
Vár édes árnyu, szabad vadon.

Lelkem kifáradt a szárnyalásban,
S lenn a viruló, szép föld nevet,
Virággal ékes, zöld, üde bársony
Borítja lágyan a völgyeket!...

*

ŐSZI SEJTELEM.

Hiába mondom már magamnak
„Nyár van, sugárzó és meleg!”
Oh lám, hogyan élém peregnék
A halvány, hervadt levelek!
Szívem az őszt megsejti gyorsan,
Az első lehellekre már,
Hiányzik egy szín a virágból,
Az égő napból egy sugár!

Bár lombos, dallos még az erdő,
 Bár vadvirágos még a rét,
 Mégis, miként ha könnyű ködként
 Halk, méla árny terülne szét.
 Nyár még ez, ámde melegéből
 Lassan, lassan elvész a fény.
 Nem sejti bár, nem érzi senki,
 Csupán a fecskék tán — meg én!

Borzongok szinte, megjön újra
 A hervadás! Mind hasztalan,
 A ragyogó nyár észrevétlen
 Elszáll, elsuhan, oda van!
 S a kerti színes virulásra
 Az őszi teszi nedves kezét,
 Illata, bája, csillogása
 Elhull, elárad szerteszét!

Elhull, elárad szétfoszolva
 És semmivé lesz, ködbe vesz,
 A forró, nyári csillogásnak,
 Nyiló virágnak sorsa ez!
 Nyomát ott hagyja földön, égen
 Az őszi, a merre elhalad.
 Oh föld, hol ifjú ragyogásod?!
 Oh nap, hol fényes sugarad?!

ELTÉVEDT BOLDOGSÁG.

(Sully Prudhomme.)

Ismerem, jól tudom bánatomnak okát,
De néha, ok nélkül nagy örömet érzek,
Felébredek s lelkem' boldog kedv járja át,
Megkap egy idegen, rejtélyes ígézet.

Lakomra, szívembe rózsaszín ég nevet;
Ragyogok s nem tudom e fény honnan szállt
rám,

Szépnek látok mindent, mindenkit szeretek!
S aztán — kedvem elszáll mint muló szivárvány!

Honnan jön ez órák röpke tündöklése?
Megnyíló mennyország, mit egy perezig látok.
Névtelen csillagok, évek éjjelébe,
Lehulltok s a szívet sötétén hagyjátok!

Honnan jön ez érzés? Eltűnt kikeletnek
Fénye még a multból újra vissza jár tán?
Hamvadó tüzek, így, néha lángot vetnek.
Vagy új szerelem jön, édes rózsaszárnyán?

Oh nem! Ez a sugár, mely a lelkem érte,
Nem emlék a multból, nem is előérzet,
Vándor boldogság ez! Utjáról letérve
Futó pillanatra a szívembe tévedt!

*

KÖLTŐ ÉS FECSKE.

Költő:

Aranysugárral itt van még a nyár,
Csapongó fecském, mért bucsúzni már?
Alig hervadt még itt-ott egy levél,
S könnyű csapattok már is utra kél!

Fecske:

Mért várakozunk? Hát nem érzed-e,
Jön már az ősznek hűs lehellete!

Hül a vidám nap, bús az ég színe,
Jobbat keresni szállunk messzire !

Költő :

Jobbat keresni ! boldog madarak !
Jobbat keresni kéklőbb ég alatt,
Elszállni messze, ah, mily jó lehet,
Nem várva, míg a hervadás befed !

Fecske :

Süvöltő szélvész, hamvas őszi dér
A jobb hazába nem hat, el nem ér,
Arany tavaszba vigan elmegyünk !
Oh költő, valjon mért nem jössz velünk ?

Költő :

Jó fecském, mert oly boldog nem vagyok !
Várom kell, míg a szép nyár elhagyott,
Átszenvedem a hosszú, bús telet,
S egy jobb hazába majd csak úgy megyek !

*

A LEPKE.

(Makama.)

Salamon, kit bölesnek neveztek, — úgy hallám mesélni eztet, — Assaf vezérrel bolyongani ment. Hajnali esend borult még a földre, üdén ragyogott a mezők zöldje s mosolygott a reggel szépen, erdőn és réten. A mint haladnak a vezérrel, utjuk egy kis patakhoz ér el. A patak partja, fürödve habba', be van hintve virággal, felette szárnyal sok tarka színű lepke, vig tánczot lejtve; a fűben meg, ül, játszadozva egy kis gyerek, keze, öle virággal telve, ott szedte tele a harmatos réten; szeme megakad a lepkéken: „A tarka lepke de szép!” Kinyújtja kezét, ám a pillangó, szárnyát kitérve, egy más virágra csak által lebben, röptében még százszorta szebben csillog a szárnya! A fiu vágyva fut most utána, a lepke meg, talán enyeleg, egy percze megáll, a nárcisz fehér virágainál, s megint tova száll.

És a fiu követi egyre, völgyből a hegyre, majd vissza újra a napos utra, rögbe botolva, lélegzet

nélkül, már liheg, szédül! Arczába csapnak az ágak! A sok virágot örült futtában elszórta régen, uton, utfélen, s nem vette észre!

A böles király nézte s ily szavakat mondott: „Látod e bolondot? Mint fut a dőre folyton előre, és azalatt, míg oly észtvesztve szalad, rohanva hiába, elhervad, elhull minden virága! És mégis, érted, — ilyen az élet! — mint e gyerekek, olyanok vagyunk mind, mi emberek! Ha egyszer elénkbe tűnik a lepke, lehet kezünk virággal telve, elvesznek a porba, szétszórva, tiporva! S ép oly hiába, mint ez a kába, tudva, hogy ezélhoz soh'se jutunk, mégis a lepke után futunk!”

LÁNGOK KÖZÖTT.

Santal és ambra illat árad,
A máglya felgyújtásra vár;
Körötte a brahminok állnak,
A radsah teste rajta már,
A láng közül teljes díszében
Bráhmához fog felszállni ő,
És véle megy oly tiszta szépen
A hitves is, az ifju nő.

Oly szép a karcsu pálmatermet
A bársonyos szem éjjele
A piros ajk, mosolyra termett,
Most mély komolyság zárja le.
Sötét szemében, büszke láng van
És pillantása oda száll,
Hol néma kínban halaványan
Egy délezzeg ifju harczos áll.

Lelkét áthatja, megragadja
Amint az ifju rá tekint,
Először reszket most alakja
Arczába száll hő vére mind.
S míg már a máglya tüze éled
Szívök egymásra rátalál —
Hol vannak töviseid élet?
Hol vannak kinjaid halál?!

Szemök sugára összeolvad
Sóvárgón, hosszan, végtelen
A halál árnya ki nem olthat,
Te diadalmas szerelem!
Nem látják, hogy felgyult a máglya,
Nem hallják a gyászéneket,
Édes nekik szikrázó lángba
Forró csók közben halni meg!

*

Madama Reale

Apozsonyi Toldy-kör által kétszáz frankkal

jutalmazott pályamű.

MADAMA REALE.

I.

REGGEL.

A hajnal halkán száll Turin felett
És bíbor ujja fényt hint szerte szét.
Amadé herczeg kertje hűs üde,
S a hajnal mély árnyában ott lebeg
Harmattól gyöngyös szegfűk illata.
A violáknak álmos kelyheit
A szellő meg-megrázza röptiben,
És kél a nap, a Póo fodros vizén
Aranyugára játszva elsimul. —
Mily napfényes, sugárzó reggel ez !
Csupa mosolyra, boldogságra hí,
S milyen sugárzó, bűvös ifju arcz
Hajol elé a sötét lomb közül !
A bájos főt lengén körülveszi
Fekete haj, kék fényű és daczos,
Szilaj hullámozás, rendet nem tűrő,
A gyémántos tű nem tarthatja meg
És fürte könnyen homlokára hull.

Szép tiszta homlok, nyájas és nyugodt.
A nagy szemöldök bársonyos, sötét,
És rezgő hosszú szempillák alatt
Szikrázik, nedves tengerszín szeme ;
Az arcza hamvas, édes, hófehér,
Egy szín, bágyadt, fehér miként a gyöngy.
Piros az ajka, büszke és nemes,
Körüle rezgés, csendes árny csupán,
De mélázó, halk bánatról beszél.
Édes mosolya bármiként ragyog
A néma árny ajkán el nem vonul ! . . .

A nap pazarul szórja sugarát,
A dús pázsitra fény sávot vetett,
Mosolygó arczczal néz a hölgy körül,
A reggelt látszik itt köszönteni,
E nagy kert árnyát, mit nesz nem zavar.
Félig nyílt ajka, hosszan szívja be
A levegőt, az édes, illatot.
Majd meg tovább megy, egyre mind beljebb
Nagy fák alatt, nyíló bokrok között
Hol legpuhább, legnedvesebb a fű,
S a kert már félig erdő és vadon.
A mint siet, sötét lengő haját

Egy hajlós ág megkapja — fogva van,
És hasztalan próbálja kis keze
Kibontani kuszált hajfürteit.
De im segítség jön váratlanul!
Egy ifju idegen. Milyen merész,
Mily otthonos ez ősi kertben ő.
Igy szól: „Diesérlek téged kedves ág,
A nympa, ki e csendes kertbe jár
Éjjente titkon, meg van fogva hát!
Azért is volt a fű gyönggyel tele,
Mert könnyű lába érintette azt,
Azért mosolygott úgy a rózsaszál,
Mert tudta, hogy ő nem szállhat tova.
Ám hadd legyen szabad, de nem elébb
Mig meg nem láttam arcát, szemeit, —
Aztán hadd tűnjön, hadd repüljön el,
Mert álomkép ő, bájos eltűnő!“
És oda lép, gyöngéden bontja ki
Selyemhaját az ág tövisiből.
A hölgy fejét emelve föltekint:
Pillantásuk, szemök találkozik.
Az ifjú áll, kábulva, szótlantul.
Soha nem látott még ilyen szemet:
Szelíd, mélységes, ámde büszke szem,

Álommal teli bár, de lángoló,
S a fényes szikrák benn úgy játszanak
Mint mély örvény felett a napsugár.
Most nyájasak a nagy csodás szemek
S édes hang kérdi: „Ki vagy idegen?”
„Hogy ki vagyok? Hosszú történet az
Tán untatnálak, bájos leány, vele.”
„Oh mondd el (szól a hölgy) történeted,
A reggel szép, egy ábrándos regé
Jól illik hozzá, mondd el hát nekem.”
Felel az ifjú: „Hallgass hát reám.
Hazám Velence, ott születtem én.
Álmomban most is gyakran felmerül
Egy ékes, ódon, márványpalota,
Aranydíszerkélyén és ablakán,
Miként a csipkefátyol oly finom.
A karsu, ékes oszlopsor között
Fehér lépcső vezet a tengerig.
Az erkélyen ott látok egy sugár
Sötét szemű nőt — e nő volt anyám!
Atyámra is emlékezem, tudom
Milyen vidám, mily szép és büszke volt.
Gyakorta láttam langyos esteken
Künn az erkélyen őket állani,

Nézték a tenger holdfényes vizét;
Atyám mellére ráhajtá anyám
Szőke fejét oly lágyan, bájosan
S fehér karjával vállát átfoná ...
Mi történt aztán ... én már nem tudom.
Sok évvel később hallottam, csupán
A rejtélyes, sötét történetet:
Atyámat egy nap holtan, véresen
Találták, hős szívét tör járta át.
A gyilkost semmi el nem árulá.
A rémült szolgák, síró asszonyok
Anyám előtt, perczig sem titkolák,
S ő szótlannul holt urához rohant.
Mondják, hogy halvány arcza, tört szeme
Vonagló ajkain a gyöttelelem
Könnynél, panasznál szívrázóbb vala.
Csak rá omolt, csókolva ajkait,
Haját, szemét és így szólt elhalón:
„Oh boszut álltál! Gyilkod jól talált,
Nem egy, de két szív vérzik mostan el,
De ér a törnek éle téged is,
Mert tőle nem birsz elválasztani,
A halálban is őtet követem!”
S ujjáról jegygyűrűjét vonva le

Igy folytatá: „Oh drága kedvesem
Midőn eljegyzél, adtad e gyűrűt,
És szóltál (most is hallom hangodat)
Kössön örökké hozzám e gyűrű;
Nézd, mint szerelmem olyan végtelen,
És ha szívem meghűlni érzenéd,
Add innom azt, mi benne rejtve van,
Hadd veszszek el, ha vész a szerelem!“
„Szíved az hű maradt és lángoló,
Előbb kihűlt vón oda fenn a nap!
Köszöntelek most mégis jó gyűrűm!
Mert lásd a kin nem öl, oh jaj a szív
Vergődni tud csak, megszakadni nem.
Segíts gyűrűm és hozd a várt halált,
Jöjj hát halál és ő hozzá vezess!“
Igy szólt, gyűrűjét ajkához vivé
Kiitta, a mi benne rejtve volt.
Aztán inogva kelt fel: „Gyermekeim!
Hozzátok őt! De nem, maradjatok,
E véres emlék ne kísérje őt
Mint gyászos rémkép át az életen,
Hozzá megyek, ti várjatok reám,
Lorenzo jöjjön egyedül velem!“
Lorenzo ment, reszkettek lábai,

Sírva követte kedves asszonyát.
Fenn a teremben szunnyadoztam én ;
Anyám rám hajolt, csókolt hosszasan,
És szólt: „Lorenzo, vidd magaddal őt,
Hogy gyilkos tör, vagy kéz ne érje el.
Hallgass reám, ne tudja gyermekem
Mily ősi, fényes, büszke név övé,
Éljen szegényen, ismeretlenül
Úgy ellensége fel nem lelheti,
Jaj, gyöngé, gyáva az anya szíve
Bátran halok, de érte reszketek !
Esküdj nekem, hogy el nem árulod
Fiam nevét, úgy tán nem éri majd
Az átok, mely családom üldözté :
Hogy éljen fényben, büszkén, bájosan,
Szeretve — ámde báj és szerelem
Gyötrelmet hozzon és kora halált.”
Itt életét már fogyni érezé,
Intett s a gondolás megesküdött.
Eltűnt velem s nevelt mint gyermekét.
Boldog gyermekkor ! Elég volt nekem
A tengerfénye és a gondola,
Szerettem ezt a könnyű, gondtalan,
Lágy, álmatag és tétlen életet.

A mult lelkemből elszállt, elvonult
Csak mint egy álom tűnt még néha föl...
Történetem fáraszt is már talán?
Rövid leszek. A dogenak egy napon
Hatalmas idegen vendége jött,
Velenczét egyedül, zavartalan
Kivánta látni, mert a pompa, zaj,
Sok ünnepély őt már-már untatá.
Egy este gondolázní vittük őt.
Sötét, komoly, hideg tekintete
Hosszan, soká fürkészte arczomat.
Mondá, daloljak, barcarollt kívánt
S mig énekeltem, ellágyult szeme,
Merengő csendben hallgatott reám,
És másnap ujra gondolázní jött
S majd minden este együtt volt velünk.
Egy nap csupán egyedül vittem én,
Mert Lorenzo, a kedves hű öreg
Meghalt, kín nélkül bár, de hirtelen
És haldokolva karjaim között
Elmondá még anyám történetét.
Ám esküjéhez végig hű maradt:
Bármint kértem, nevem elhallgatá.
„Tiszteld (ugy mondá), mit anyád kívánt,

Legyen ez angyal végparancsa szent,
Meghalt és titkát magával vivé.
Az idegen látván mily bús vagyok
Igy szólt hozzám: „Velenczét elhagyom,
De fiu néked jönnöd kell velem.
Lásd Ansoletto megszerettelek
Én, kit hidegnek ismer a világ,
Ellágyulok, mélézok dalodon!
Jőjj én velem, apródom légy elébb
Lovag léssz aztán, udvarom disze.
Tudd meg nevem: Amadeo vagyok,
Savoya herezege. — Most jőjj velem.“
Habár nehéz volt elhagyni hazám,
Mégis követtem udvarába őt,
Hős, büszke arca megvevé szívem.
Gyermekkoromnak végső évei
Igy teltek el dús fény és pompa közt,
S az évek multak és megnőttem én
És hogy az ifju férfivá legyen,
Hogy megismerje künn az életet
S aczélos legyen karja és szive,
Utazni küldött engem herczegem.
Idegen udvarokban s nép között
Megismertem a kardot, férfi kart,

És női ajkon az édes mosolyt,
Galambszemek szelid tekintetét,
De nem találtam olyan hős vitézt
Mint a minő Savoya hercege!
És nem láttam ily ajkat, ily szemet
Minőt most itt e lomb árnyán lelek!
Turinból egyszer vettem hírt csupán:
Amadé nősül és menyasszonya
Királyi vér, Frankhonból, idegen!
Nincs föld, hol ennyi szép virág virul
S Amadé köztük méltót nem talált?
Mondják, a hercegasszony csodaszép,
De ismerem jól Frankhon lányait,
A legtöbb bájos kedves — ingatag,
És Amadénak ily nő nem való,
Félek nem fognak összeilleni.
E hír után két év hogy elrepült,
Turinból kaptam új üzenetet:
A herceg udvarába visszahítt
Követtem a hívást, most itt vagyok.
Hajnalfény, harmatos kert, áldalak!
S köszöntelek ti bűbájos szemek!
De mondd, ki vagy? — Ő fölveté szemét
És halkán szól: „A hercegnő vagyok!”

II.

ÁBRÁNDOK.

Mig Ansoletto meglepetve állt
Kábulva szinte, mint kit hirtelen
Villámló fénysugár szédíte meg,
A herezegasszony szótlan, zajtalan
Eltávozott, magára hagyva őt.
Ment. Lengő, hőszin, könnyűd öltönye
Meg-megvillant az árnyas fák között,
Sugár játszott, bomlott sötét haján.
És Ansoletto némán állt helyén.
Kék ég mosolygott, hűs lomb ráhajolt,
Lágyan mormolt a zuhatag vize,
Rózsák virultak, csillogott a Póo
És néki mégis úgy tetszett: a nap
Már nem ragyog, már nem édes az árny
S felleg borul a sima víz fölé....
„A herezegő volt! Oh hát ez való!
Miként lángolt esodás tekintete!
Milyen sugárzó ifju homloka!
A korona nehéz ékszer nagyon,

Illőbb hozzá a rózsza koszorú.
Oh Amadénak ily nő nem való,
A rózsza s cédrus együtt nem virul;
Nem összeillő: villám s napsugár!....
El ilyen gondolattal! Nem szabad
Birálnom Amadét, sem hitvesét
Amannak annyi hála, s szeretet,
Ennek oly hódolattal tartozom
Hogy vétek, rágondolva s szánva őt.
Miért is szánám? Pusztá gondolat,
Hogy ő nem boldog; hogy ne volna az
Ki herczegasszony s Amadé neje?
Ah! Másnak hittem, hogy megláttam őt!
Oly szép volt, oly mosolygó és üde,
Sötét haja elomlott vállain,
Az ág ráhajlott, mint zöld koszorú,
Szeme sugárzott! Tenger! Csillagok!
Ti adtátok e szempárnak színét? ...
Aztán így szólt: „A herczegnő vagyok.“
Habozva mondá, mint egy bús panaszt ...
Ti karesu fák! Te suttogó folyó!
Kert! Rózsák! Mért, mért jöttem vissza én!
Bár el ne hagytam volna szép hazám!
El messze innen! Habzó tengerár

Ringass majd újra örvényid felett,
 Ringass, altass el, mint hajdan tevéd;
 Hadd álmodjak a szálló gondolán,
 Feledve percznyi, dőre álmomat,
 Szívem verését, tündöklő szemét,
 E reggelt — és az egész életet!...
 De hát mi van velem? minő gonosz
 Varázs vagy szemverés kábít így el,
 Mert szép a herczegasszony, félem őt?
 Én, kit nem szédített el női csók,
 Ki semmi hős előtt nem reszketett,
 Most gyáván megfutok két szem elől?
 Elég lehetne néhány pillanat,
 Egy szemsugár, egy halk szó, egy mosoly,
 Hogy megzavarja szívem és e szem?
 Nem! Nem! Egy percz, egy álom volt csupán, —
 Kábult valék, de ismét ébredek."

A herczegnő, keresve a magányt
 Szobájába vonult. Csendes nyugodt
 Volt a szoba s rózsáktól illatos,
 Homályos, hűvös. A tömör falon

Zaj vagy meleg, keresztül nem hatott,
S a keskeny, színes ablaküvegen
A napfény bágyadtan szűrőde át.
Sötét, nehézkes tölgyfa asztalon
— A melynek éke díszes faragás
S négy lába négy griff, meghajtott nyaku —
Nagy kapesos könyv feküdt, behajtva még
A lap, hol olvasását elhagyták.
Mellette himzés, hófehér selyem,
Kivarrva rajt magasan, ékesen
Aranyfonállal szegfűk, liljomok.
A hercegnő könyvét nem nyítja fel,
Selyemhimzése, tű, aranyfonál
Marad, a hol van. Csendben tétlenül
Ott ül az ablak mélyedésiben,
Szeme lecsukva, ajkán fél mosoly
És elmereng a hallottak felett.
„Minő homályos, bús történet ez,
S oly édes szép! Hazámban mondtanak
Ilyen regéket vándor lantosok.
És én nagyon szerettem hallani
A troubadourok méla énekét.
De így meg nem hatott egy monda sem,
Talán, mert olyan vig leány valék,

És nem ismertem semmi bánatot.
Vagy mert a hang, mely bánatról beszélt,
Nem volt oly zengő mint ez ifjúé.
Mint rezgett, elfult, halkká lett szava,
Midőn anyját említé. Oh szegény,
Szép ifjú asszony, szinte látom őt.
Ő is, mint Ansoletto szőke volt
S ez ifjú szeme olyan mély sötét,
Mint anyjáé lehetett egykoron.
Ki tudja, anyja szép vonásival
Nem öröklé-e gyászos végzetét?
Hogy éljen ifjan pompa s fény között
Szeretve ámdé báj és szerelem
Gyötrelmet hozzon néki és halált.
Jóslatszerűn hangzott ez ajkiról,
Pedig kár volna érte, szép, nemes,
Bátornak látszik s étellel tele.
A halál olyan sötét és fagyos,
Kár volna, hogy ha bársonyos szemét
Ilyen korán már elhamvasztaná,
S olyan sors érné, mint anyját, szegényt!
Szegény... s az-e? Ki szánandóbb valjon,
Ki hideg, hosszú, hosszú éltet él
Egyedül, nem szeretve senkitől,

Vagy kinek élte, mint villámsugár,
Mint futó csillag-lángol s tova száll
S halála, élte csupa szerelem?
Szerelem, de mi hát a szerelem?
Ennek gyönyör, amannak szenvedés.
Nekem: egy idegen szó, hatalom,
Nem ismerem, mint nem a tenger árt,
A tenger csillogó gyöngyös vizét
És örvényének habzó mélyeit . . .
Tenger! Bár láthatnálak tégedet!
Uj, ismeretlen vágy ragad feléd,
Mióta ott a csendes fák alatt
Hallottam rólad. Nagy titokzatos
Vized úgy hí; bár szállhatnék tova
Szabadon, mint az elszálló madár!
Hallhatnám bár gyors hullámod nesztét,
Suhannék messze könnyű gondolán
Fény körülem — fenn kéklő csillagok,
Lenn holdsugár a kéklő tengeren . . .
Tovább merengett, szöve álmokat.
Perez, óra mult, — ő nem figyelt reá.
A homokóra jelzé nesztelen
Az észrevétlen eltűnő időt,
Mert elszáll az, bár visszatartanánk,

Akár tünését várjuk, egyaránt,
Mosoly vagy könny, mi sem állítja meg ;
Az idő elmúl, a homok lefut!....
Ki tudja meddig ült vón ott helyén,
De tipegő léptek nyomott zaja
S ajtó csikorgás érinték fülét.
Meghitt dajkája jött, a jó Ivonne ;
A szép Frankhonból elkíserte őt
S vele maradt az új hazában is,
És kényeztette hercegasszonyát
S úgy bánt vele, kedves-bizalmasan,
Mint a gyermekkel tette egykoron.
Most is nyájasan zsörtölődve szólt :
„Jaj angyalkám, jaj drága kis szívem.
Mi lelt, hogy ilyen csendesen busulsz ?
Mind gyülekeznek az ebédre már
S te még nem is öltözködsz, asszonyom !
Tudod, hogy megkívánja hercegünk,
Hogy öltönyöd szép, tündöklő legyen
S ne csak magad légy - rózsaszálom - az !
Melyik ruhádat segítsen reád ?
Vagy hívjam hölgyeid s a lányokat ?“
„Hagyd hölgyeim, hagyd őket jó dadám,
Bár tarthatnám meg e fehér ruhát,

A herceg és a hercegasszony ült,
Koronás, mennyezetes székeken —
Ma harmadiknak is terítve volt.
Bosszusan nézték a kevély urak,
Minő szokatlan kegyben részesül
Ma valaki, mert egy sem mondhatá,
Hogy ez asztalnál evett valaha.
Suttogtak is: „Lám a velencei
Már újra itt van, e kóbor fiút,
Kinek nevét sem tudja senkisé,
Mily nagyra tartja őtet hercegünk!
S e semmibázi úgy hordja fejét,
Mintha korona volna homlokán!“
Igy mormogtak, bár közülök nem egy
Kedvelte rég az ifju idegent,
S ha tán veszélyben látnák szép fejét,
Több kard repült vón azt megvédeni,
Mint a hány szó becsméré e napon.
De így van ez, mert van olyan barát,
Ki nagy veszélyben melléd áll híven,
De ha napod már újra felragyog,
S arany sugarát hinti pazaron,
Megirigyel, bosszussá lesz szive;
És kedvesebb az emberek előtt

A lehajtott fő, mint a felemelt.
De esend lőn, mert az ajtók nyíltanak
S a hereznőt hódolva fogadák.
Kicsinyvel később jött a herezeg is,
Vele csak Ansoletto, senki más,
S rajtok csüggött a herezegző szeme ;
Ugy állt ott Ansoletto s Amadé,
Mint karesu pálma és fejedelmi eser.
Ifju, sugárzó volt az ; szög haja
Vállát veré, hajlékony termetén
Fehér disz-öltöny volt, aranyhimes.
Derekán ékes öv, rajt könnyű kard,
Csillámló drága kővel kirakott.
Mellette Amadé. Őt drágakő
Vagy bibor nem diszíté sohasem,
Egy színt hordott csupán : a feketét ;
S mi sem diszíté a komor ruhát.
Komolyan haladt az urak között,
Magasan hordva szép kevély fejét.
Arcza kemény volt s olyan jéghideg
És mozdulatlan, mint egy szoboré.
Keskeny zárt ajka nem rándulna meg,
Sem az öröm, sem gyötrellem között ;
Nem birja változtatni vész, — vihar

Fagyos arcának kővonásait;
Szeme aczél szín, éles mint aczél,
Kifürkészhetlen, szürke, néma szem,
Kérlelhetlen, kegyetlen és szilárd.
Alig ivezett dús szemöldöke
Fekete és úgy összenőve van.
Hogy árnyba vonja egész homlokát;
Bár az elég sötét e nélkül is,
S borongva, rajt rejtélyes árny lebeg.
Homlokán mély vonal van, mély redő,
Ki tudhatná valjon mi véste azt?
Nem az idő, bár elszállt a tavasz,
— Az első ifjuság — felette már,
De nem volt még túl éltének delén.
Mi volt multjában, minő szenvedés?
Bűn, gyűlölet, emésztő gyötrelem
Hagvá ott homlokán sötét nyomát?
Ha volt szívében rejtély vagy titok,
Titok maradt, ő el nem árulá;
E szem, e száj tudtak hallgatni jól!
De arca bár nyugodt és néma volt,
Mégis borzongott, a ki látta őt,
S megdöbbent, mint a kit láthatatlanul
Kisértet kéz érint meg éjfelen.

Ha ment az utcán, lányok, asszonyok,
S mind annyian, kik mellett elhaladt,
Behajták titkon, gyorsan ujjokat,
S jelet csináltak, félvén szemverést ;
Az udvarhölgyek fehér keblökön
Elrejtve, szent kezecskét hordtanak,
Ne hogy a herezeg baljósló szeme
Vészt hozzon rájuk, — érvén arcukat —
Ma is kerülték zord tekintetét ;
Némán bókoltak, szemlesütve mind.
Ám Ansolettót sok tűzes mosoly
Köszönté, vérpiros lány-ajkakon,
Róla suttogtak legyezők mögött :
„Lám itt van, megjött a velencei !
Milyen deli, mily kedves, szép fiu
S Amadeo hozzá minő kegyes !
Most vezeti a herezegné elé
S beszélni kezd, mit mond, figyeljete !“
„Im — szólt a herezeg s hangja érczesen
Csengett — emlitém egykor már neked,
Hogy egy fiura gyakran gondolok,
Ki kedves nékem, mint önön fiam.
Nézd, Ansoletto, most megérkezett,
És itt van. Ám a gyors idő lejár.”

S egy ifjut látok a gyermek helyén;
Fogadd őt úgy, mint édes ismerőst,
Örömet hozott ez a nap nekem,
Körülem vannak mostan mindazok,
Kiket a földön még szívem szeret:
Christina s Ansoletto! — És azok
Csendesesen álltak, ajkuk nem beszélt.
A hercegné futólag könnyedén
Hajtott fejet s nyujtá fehér kezét.
És Ansoletto mélyen meghajolt,
S térdelve szinte, forró ajkai
Megérinték a bársonyos kezet...
Egy futó percz volt, csak egy pillanat,
De jó, hogy kandi szem nem látta meg,
Miként lőn Ansoletto halavány,
S Christina arcza hogyan fölpirult...
Asztalhoz ültek, bársonyszékeken,
Egymás mellett Christina s Amadé,
Szemben meg Ansoletto egymaga.
És Anselo csupán azért talán,
Hogy tova űzze, mi elfoglalá,
Igen vidám volt, arcza felhevült.
Vigan beszélt uti kalandokat.
Élénkké lett a hercegasszony is,

Régen nem érzett friss kedv szállta meg ;
Ajka mosolygott, gyorsan vert szíve,
S édesnek érezé az életet.
Még Amadénak érczes hangja is
Lágyabbá lőn, a mint merengve szólt :
„Ha nem tudnám, mily véges elmuló
Minden, mi jót a sors egy percze rád,
Azt mondanám : Ma én is érzem,
A boldogságnak lágy lehelletét.
Ám én már megtanultam, ismerem,
Mire nem gondol még az ifjú szív :
Hogy túlságig örülni nem szabad,
Hogy nyájas napra gyorsan jön az éj,
S váratlanul jön bánat és vihar.“
Mondá — s nem tudta mily valót beszél !

III.

BARCAROLLE.

A napok multak, egy a más után
És látszólag nem történt semmi sem.
Hisz azt sem látni, ha jön a tavasz,
Azt sem, midőn a rózsza fesledez,
Halkan történik észrevétlenül.
A szívvel is gyakorta így van ez,
Halkan történik észrevétlenül
S egyszerre csak váratlan, hirtelen
Kinyílt a rózsza, itt a szerelem!

Hő nyári nap van, sugárzó az ég,
Maga az árny is meleget lehell,
A mozdulatlan forró levegő
Virágillattal telve kábitón.
Lankadt olajfák szürkén hajlanak
A herezeg kertjéből az utra ki.

Túl a széles, fehér, poros uton,
Folyik a Póó, a déli nap hevén
Csillog a víz, mint olvadó ezüst.
Amadé palotája tikkadtan
Aludni látszik. Amadé maga
Szeret egyedül elbolyongani
A folyón tuli, erdős halmokon.
Vas izmaira nem hat nyári hő ;
Ám udvara elbágyadtan pihen,
Hüvös szobákban édes, tétlenül.
Az udvarhölgyek — lágy nyugágyakon
Fekve — felejtik most a suttogást,
Fél ébrenlétben, lustán, bájosan
Szüresölnék jéghideg citromvizet,
S meg-meglibbentik a toll legyezőt.
Csupán a hercegasszony nem pihen,
Enyhet neki nem ad a hűs szoba,
Álmot nem ad bágyasztó lankadás.
Kinyit egy ablakot, alátekint,
Hő napsugárban uszik lenn a kert ;
Nesz nem hallatszik, semmi hang, csupán
A vizesésnek álmatag zaja.
Minden csendes, mosolygó és nyugodt,
Csak szive reszket s lázasan dobog.

Meg-megragadja névtelen öröm,
Szeme kigyullad, arcza felpirul,
Aztán megretten, azt se tudva mért,
Jár fel alá, nyugalmat nem talál!
Mig végre jön az enyhe alkonyat
S a nap égőn, pirosan száll alá.
A hercegné tovább nem bírja ki,
Fojtják a néma, boltos, zárt falak.
Szük a szoba -- s a kertbe lesiet.
Felette kék ég, magas és szabad;
Mélyen lélegzik, gyorsan megy tovább
Az összehajló cziprusok közé,
A kert kanyargó útján mind beljebb.
Az alkonyat egy-egy sugára hull
A zöld homályba; néha egy rigó
Fütytyétől hangos a sűrű csalit.
Magányos e hely, csupán egyedül
A hercegné jár gyakran ez uton.
Mégis ma megelőzték, valaki
Ott ül a csüggő lombu fák alatt
A gyeppadon. A hercegné megáll,
Ismeri jól a deli alakot,
És a lehajtott ifju, szőke főt.
„Ah Ansoletto, jó hogy rád lelek ;

A nap forró volt ... nem tudom mi bánt ...
De a szívem ma olyan viharos
És nyugtalan, pihenni nem bírok!
Azt mondják, hogy a dal nyugalmat ad;
Dalolj hát Ansoletto én nekem,
Mi van hangodban, meg nem mondhatom,
Eszembe hozza az elmúlt időt,
S mindent, mi drága, édes volt nekem!
Eszembe jut boldog gyermekkorom,
Eszembe jut nyájas vidám hazám,
A honi fák, virágok, csillagok,
S a tizenöt év rózsás álmai!.....
Oh édes álmok, hova lettetek?!
Jaj! Soha többé nem merengek úgy
Boldogan kertem bájos utain,
Mint ama fényes május alkonyon,
Midőn először láttam Amadét.
Előttem van e nap.... virágos ág
Borult fölém oly halkán, szeliden,
Jazmín bokorról hószin illatos
Virágot szórt rám langyos esti szél,
Hangzott a fülmilék édes dala
És én magamba szívtam a tavaszt.
Ekkor — váratlan — zörrent a bokor;

Valaki jött s hogy megfordultam én,
Szemben álltam egy magas férfival.
Oly zord volt, hogy egy perczig szívemen
Alaktalan borzongás vett erőt.
Ám gyorsan elmúlt a megrettenés
S aztán vonzott a szép és büszke arcz,
Mely komoly volt s oly idegenszerű ;
Szeme hosszan, hosszan rajtam pihent,
Tekintetének oly hatalma volt.
Hogy szinte megvarázsolt, megbűvölt !
És ez órától kezdve én reám
Titokszerűen hatott Amadé.
A régi kedvet kezdtem veszteni.
Érzém, hogy mély homály borul fölém,
Ha rám néz, és még sem kerültem őt.
Midőn bucsut vett, fájt, hogy távozik ;
Szemembe könny jött, nem titkoltam el,
S hogy Amadé meglátta könnyemet,
Még halványabb lőn, mint volt azelőtt,
Fölém hajolt és tompán suttogá :
„Legyen feletted áldás, gyermekem !
Sem bú, sem árny ne érje homlokod,
Maradjon ilyen tiszta, szép, nemes !
Ne tudjad, oh ne érezd sohasem,

Mily örvény a szív, mily sötét vihar
Vonul el néha életünk felett ;
Ne tudd meg, hogy van olyan szenvedés,
Oly gyötrellem, mely nem lel könnyeket !.. —
És gondolj néha egy sötét, hideg
Emberre, kinek sötét életét
Besugározta perczig mosolyod,
És beragyogták fényes könnyeid !
Mennem kell, ámde egy napon talán
Meglátlak újra. — Gyermek ! Ajkodon
Köszönt-e akkor engemet mosoly ?
Hatalmas az idő, én jól tudom,
Lehet úgy eltörli emlékemet,
Mint porba irt nevet az őszi szél !"
Szólt s tova ment. Én nem feledtem őt ;
Gondoltam rá, vártam hogy visszatér.
Amadé végre megjött egy napon
S im ekkoron a várt öröm helyett
Aggódás szállt meg, szívem elszorult ;
De hogy megláttam ablakomból őt
A mint felnézett hozzám szomorun
S oly néma árny volt arcán, homlokán,
Ekkor szemembe újra könny szökött.
Ő feljött, rám tekintett hosszasan,

S így szólt: „Oh bár megtudnál érteni,
Bár tudhatnád, hogy milyen végzetes
Szerelem hozott vissza engemet,
Sötét éltem egyetlen sugara:
Légy nőm! És én ígéretet tevék
És neje lettem és követtem őt!”
Elhallgatott s lehajtá szép fejét
És Ansoletto halkán kérdező:
„A szerelem nem így szól, asszonyom!
Te nem szeretted soha Amadét.”
„Én tudtam volna őt szeretni tán,
— Felelt a hölgy — de félelmes, sötét,
Mosolytalan, miként az éjszaka!
Fagyos szeme, zárt szótlan ajkai,
Ugy érzem, megfagyasztják szívemet!
Ugy érzem, mintha egy kéz, egy jeges
Kéz, tőle folyvást elválasztana!
Kivánom a derűt, a napsugárt,
Kivánom — hiszen itt megdermedek, —
A nyájas, édes, meghitt honi tájt!
Oh Frankhon! Milyen messze, messze vagy!
Köszöntelek te boldog estifény:
Frankhon felett ragyoghatsz szabadon!”
Itt hangja elhalt, arca bársonyán

Könny, könny után perdült le csendesen.
És Ansoletto, mintha csak szívét
Égetné minden könnycsepp, láng gyanánt,
Hevesen felkiáltott: „Asszonyom,
Hány szív kész volna hulló könnyedet
Hulló vérével bár, megváltani.
Hatalom környez, fény és ifjuság
És lelked mégis csüggedt, bánatos?”
A hercegasszony halkán így felelt:
„Nézd Ansoletto, nézd az ég ragyog;
A nap arany fellegbe szállt alá,
A fecskék mégis hogy keringenek
Mily nyugtalan csapongó szárnyakon!
Kérdezd, hogy lázas röptük mit jelent?
Kérd a folyót, hulláma miért zajong?
Hiszen előbb még nyájas volt s nyugodt —
Talán vihart éreznek messziről?
A szívem néha ilyen nyugtalan,
Megsejté tán a támadó vihart!”
Elhallgattak. A zöld liget felett
Sűrűbbé szőtte fátyolát az est
S a hercegnő szólt, hosszú csend után:
„Miért vagy Ansoletto hallgatag?
Mondj el egy zengő, lassu éneket,

Halkat, minőt az alvó tengeren

Hazádban énekeltél egykoron."

„Ne kívánd, hogy daloljak — szólt amaz —

Ne kívánd, láthatatlan és gonosz

Méreg a dal, lassan a szívbe száll!"

S szólt a hercegné: „Ninesen igazad;

A dal nem méreg, enyhe balzsam az!"

„Kivánod hát, dalolok asszonyom,

Oh bár a tenger lenne körülöm

S viz locsasanás kísérné hangomat!"

És Ansoletto megkezdé dalát;

Hullámozott hangja s hullámozott szíve!

A hold az Adriára

Fénylő, ezüst fátyolt vetett,

Jöjj, suhanjunk át gondolámmal

A kéklő víz felett

A kéklő víz felett.

Kedves, ne nézz az égre!

Szemed oly bűvösen ragyog,

Megirigylik szemed sugárát

Ott fenn a csillagok!

Ott fenn a csillagok!

Oh, ha megértenéd, te,
Mit nem szabad elmondanom!
Elmondja szívem dobogása
S a dal az ajkamon,
A dal az ajkamon.

Ha így szólhatnék hozzád:
Add édes, hófehér kezed,
Elviszlek messze, messze
A kéklő viz felett!
A kéklő viz felett!

Alig hogy elhangzott a barcarolle,
Lódobogás hallatszott messziről.
Christina szólt: „A herczeg érkezik,
Siess elébe, menj fogadni őt;
Menj Ansoletto, hadd legyenek magam!”
A mig beszélt, lágy hangja reszketett,
Megdobbant forrón Anselo szive;
Gyorsan felállt, sietve tova ment.
Csupán a fák susogtak körüle,
Ám ő bűbájos zengést hallhatott,
Arca sugárzott, midőn szemeit

A csillagfényes égre fölveté.

A hercezegasszony egyedül maradt ;

Fű, fa körülé egy nevet sugott.

A félhomály zsongással volt tele.

Az enyhe éjbe tárta karjait —

Csend volt s a rózsák halkán nyiltanak.

*

IV.

KÜZDELMEK.

A hercegné nem kérdé, mily varázs

Tevé oly édessé az életét,

— Ám elmondhatnák fenn a csillagok,

Hogy szeme álmodozva mit beszél . . .

És Ansoletto nem kérdé szívét,

Hogy lázas dobogása mit jelent,

Ám elmondhatná tán az enyhe éj,

Hogy órákig az ifju mint bolyong

A kert sötét homályos utain

S mily nevet suttog öntudatlanul.

Ajkuk egy áruló halk szót sem ejt,
De árulójuk ama ragyogás,
Mit a kelő nap fenn az égnek ad
S mit szerelem von a homlok köré.
És áruló minden tekintetök,
Arcuknak pirja, gyöngéd mosolyuk.
S végül az egész udvar látja már,
Csak Amadé nem tud még semmiről.
A kevély, büszke lovagok között
Áruló vagy kém nem találkozott.
Könnyműiek az udvar hölgyei
S kis fondorlatban kedvöket lelik.
De mind szereti herczegasszonyát,
Mind kedveli a szép velejezeit
S mind hallgat mélyen, félvén Amadét.
A lombos, hűvös kertből ott, a hol
A vizesésnek gyöngyös habja zúg,
Kisérté Ansoletto egy napon
A herczegnét a lépeső aljáig,
Mely a kertből a palotába visz,
S a herczegasszony álmodozva szólt:
„Mondd Ansoletto, mondd, nem érzed-e,
Hogy bár a nyár az őszt felé hajol,
A nap sohasem volt ilyen sugaras?”

Nekem úgy tetszik: itt a kikelet!
A merre járok, mintha friss virág
Fakadna mindenütt az utamon.
És mintha felesattogni hallanám
A csalogányok ujongó dalát:
Ansoletto, nem érzed a tavaszt?"
Anselo rátekintett s így felelt:
„Hallám a csalogányt, a kikelet
Égi bűbáját érzem és csodás,
Édes virágot látok nyílani,
És látom az én fenséges napom!
Oh ragyogó nap hadd csodáljalak!
Tavasz, te fényes, hadd köszöntselek!
Szívem ujong, miként a csalogány,
Érzem a kikeletet asszonyom!”
A herczegné a lépcsőn álla már,
Ránézett, szeme csillant s tova ment.
Lódobogás halszott az udvaron,
A herczeg jött, intett az ifjúnak
S kezét fejére téve így beszélt:
„Szeretem látni ifjú arcodat,
Kedves az nékem, mint a regg lehe
Az éj után, mely hosszu, néma volt.
Oh Ansoletto, egyedül csupán

Te halld ezt tőlem : A természetet
Sűrű gyászfátyol fedi már nekem !
De homlokodra nem száll gyászos árny,
Ifjan, üdítőn nevet az felém.
Gyermek nem értesz, sötét e beszéd
Jobb is nem értened ! . . . Csak menj fiam.“
Anselo ment, beléveté magát
A legsűrűbb esalitba s ott, a hol
Mély csend honolt — lihegve mint a vad,
Melyet halálra űz a gyors vadász —
Megállt és nekidőlve egy platán
Fehér törzsének, így kiálta fel :
„Oh Amadeo, szerető szavad
Keserűbb nékem, mint száz törzsurás !
Jaj, mit tehetek róla, hogy szívem,
Mely téged oly hűségese szeret
S kész volna érted vérént ontani.
Az ő képével olyan telve van !
Christina ! Szép szerelmem, mindenem !
Egy pillanatra, egy perczig csupán
Utadba léptem, ime távozzom.
Minő esodás sors, mily végzet hozott
Igy össze téged, engem s Amadét ?
Nekem voltál teremtvé, én nekem ;

S válnom kell tőled, könnyebb volna bár
Százszorta, életemtől válni meg!
Ha éltedből álomként eltűnök,
Christina nem hozand rád bánatot
— E távozás, hiszen te nem szeretsz,
Te nem szeretsz! Oh, gyilkoló vigasz,
Halálosabb miként ezer halál!
És gyötrelmében leveté magát
A földre s égő lángoló fejét
A sűrű, hűvös fűbe temeté . . .
Másnap szép napsugáros reggelen
Az ifju megjelent a hölgy előtt
És szólt: „Bucsúzni jöttem asszonyom!”
A hercegasszony felnézett reá,
Míntha beszédét meg nem értené,
Megzsibbasztá halálos dermedés:
„Bucsúzni Ansoletto! Mit beszélsz,
Elmég s miért?” Itt hangja elakadt.
Anselo lassu hangon válaszolt:
„Egy forró, fényes nyári alkonyon
Emlékezel még, mit mondtál nekem
„Nézd — így mondtad — nézd az ég derűs,
A nap aranyfellegbe szállt alá,
A fecskék mégis hogy keringenek,

Mily nyugtalan vergődő szárnyakon.
Köröttünk most is úgy csaponganak.
Tudod a fecskék röpte mit jelent?
Bucsúznak és én velők elmegyek!
Én is ily bujdosó madár vagyok,
Tova kell mennem, időm elhaladt.
Oh, asszonyom, ne kérdezd sohasem,
A madarat mi űzte messzire!
A herezegné mit sem szólt, nem felelt,
Anselo hosszan, hosszan nézte őt,
Az ő szívének hangosan beszélt
E némaság s e halvány zárt ajak!
Látta, hogy mint inög, remeg, midőn
Elfordul és a lépcsőn felsiet.
A herezegné — alig tudá miként —
Kábulva ért fel öntudatlanul;
Önkénytelen a kápolnába ment.
S az oltár előtt némán lerogyott.
A kápolnát szent, áldott nyugalom
Lengette be, mint tömjén illata,
Hűvösen, halkán és megnyugtatón . . .
Lenn Ansoletto a kert árnyiban
Többé nem gondolt távozásra már.
Arcza ragyogott, égő gyötrelem

És égő boldogságtól egyaránt
És felkiáltott: „Élet vagy halál,
Üdv, kárhozat jöjjön bár itt reám,
Én maradok, hisz ő szeret, szeret!”

*

V.

MIT BESZÉLTEK A PÓO HABJAI.

A herezegné sokáig ott maradt
Kulesolt kezekkel az oltár előtt,
Szaggatva sugták halvány ajkai:
„Ő elmegy, elmegy! Sötét lesz nekem
Az élet, sötét mint az éjszaka;
Ah, tőle távol élni nem bírok!”
Ott térdelt még soká, de ajka már
Nem szólt és fájó, vergődő szíve
A halk homály, a szent csend közepett,
Ha nyugalmat nem, ám erőt kapott.
És lelke hallá ama szerető
Szelid szavakat: „Hozzám jöjjetek,

Kik megterhelve vagytok! – Leborult
S halkan sugá: „Uram ne vedd el őt,
Oh vedd el tőlem inkább életem!
Elválni tőle nincs elég erőm,
Szivem nem bírja, haljak meg előbb!“
És Ő, az Úr, ki a szivekbe lát
És nem ítél úgy, mint az emberek,
Imáját hallá és meghallgatá.

Felállt a herczegasszony csendesen.
Kilépve, halkan ment szobáiba;
Szobájában dajkája várt reá
És egy kosár virágot nyujtva át,
Igy szólt: „Anselo küldi asszonyom!“
Sötét czipruslomb, halvány, lankatag
Virágok voltak; Christina szive
Megdobbant: „Ah, ez tán a végbucu!“
S Ivonnak mondá: „Nézd édes dadám,
E czipruslomb, e sok, halvány virág,
Olyan mint egy halotti koszorú!“
A jó öregnek arca elborult,
Sohajtva mondá: „Oh kis kedvesem
Halálról nékem valjon mért beszélsz?
Lásd ugysis oly gonosz sejtés gyötör;

Rossz álom üldöz éjek óta már.
 S ha nem látnám mily szép és ifju vagy,
 Félnék, hogy téged baj ér asszonyom.
 — De így az álom csak nekem jelent
 Rosszat; öreg vagyok, talán halált.
 — Nem félem én azt, nagy kort értem én,
 Rossz nem valék s a jó Isten kegyes!
 Csak azt ígérd meg, hogy haza vitetsz,
 A honi földben jó nyugvás esik.
 De kis galambom, ne figyelj reám.
 Megyek is, mert még elbusítalak.“
 Kiment. A herzegasszony lassudan
 Kezdte kiszedni a virágokat.
 Egyszerre im lomb és virág közül
 Elébe hull darabka pergament;
 Felveszi gyorsan, reszket kis keze
 — A mig kibontja — rajta im ez áll:
 „Nem megyek el, maradok asszonyom,
 Utam elvesztém, szárnyam kötve van!...
 Fogadd kegyesen e virágokat.
 Midőn a csendes éj a földre száll
 S te álmodol, megérted szavukat,
 Én hozzám is beszélnek édesen.
 Álmomban hallom, — álmodni szabad!“

Elmult a nap s midőn megjött az éj,
A hercegasszony ablakában állt,
Lelke boldog álommal volt tele,
Ajka mosolygott, lassan kihajolt,
Szíva langy, édes éji levegőt.
Holdfény hullámza künn, a holdsugár
Szétfolyt, mint egy ezüstös áradat,
Halk zengés hallszott, titkos, névtelen,
A holdvilágos éj zsongó nesze.
A Póó csillámló fodros vize lenn
Rejtélyesen locsesanva suttogott.
A hercegné, míg lengeteg haját
Szellő lebbenté, elmerengve szólt:
„Oh gyors folyó, ti suttogó habok,
Felétek von egy névtelen varázs!
Ha elnézlek így holdas éjjelen
S látom a hab, mint villog, mint rohan,
Borzongós bűbáj kapja meg szívem!
Érezni vélem a víz mint sodor,
A nedves ár miként ragad tova,
S úgy tetszik nékem, mintha morajod
Beszélne, ámde érthetetlenül.
Nem értelek meg, oh folyó, felelj,
Hadd tudhassam, mit mond futó habod!”

A Póo csak mormolt, pára lebegett
A víz felett; ingott, meg szétbomolt,
Miként ha egy tűnékeny ködalak
Felintene, kitárva karjait:
A Póo csak mormolt, ám titkos neszét
A hercegné nem érté, nem tudá,
Hogy mit beszélnek nedves habjai
S jó volt neki, hogy meg nem érthető!

*

VI.

ÉJJEL.

Delejes fényét a hold beveté
Amadé herceg szobájába is,
Fehér sugár nyult el a padlaton,
Fehér fátyolként hosszan, szélesen.
Csupán a halványkékes holdsugár
Világítá meg a komor szobát.
Amadeo nagy karszékében ült.
Feje sötétén vált el a vörös

Bársonytámlánytól, melyen nyugodott.
A holddal szemben ült, habár sokan
Mondják, hogy nem jó hosszan nézni azt,
De Amadé csak nézte mereven!
Sötét kép volt! Nagy fekete palást
Rávetve, itt-ott a szék bársonya
Vérfofóként tűnt ki a palást alól;
A szék faragott karját vaskeze
Ugy szorította, mintha borzadály
És kín között markolta volna meg,
A mély redő hideg, nagy homlokán
Mélyebb, sötétebb volt, mint azelőtt.
Összeszorítá keskeny ajkait
És fagyos arecezal, miként egy halott
Ült ott a holddal szemben mereven.
Végre nehéz, nagy sohajjal felállt;
Sötét palástja tompán, súlyosan
A földre hullt, mint bársonygyászlepel.
A fehér fényben talpig feketén,
Ugy állt ott, szóra nyitva ajkait:
„Te néma szellem, itt a holdas éj,
Jőjj hát, hisz órád, érzem, közeleg.”
Alig, hogy mondá, halk nesz támadott;
Olyan, miként hulló lombok zaja,

És megjelent egy karesu nőalak,
Miként a köd, fehér és lengeteg.
Bomlott fürtökben hosszan hullt alá
Aranyhaja, lágy, omlatag selyem.
Bájos az arez, ám dermedt és hideg.
Szeme, mélységes, bársonyos szeme
Búsan, válllón esüggött a herezegen.
Ott állt csendesen, mozdulatlanul,
Lengén és mégis oly szoborszerűn.
Oly édes volt s mégis vérfagyaláló!
A herezeg nézte s így beszélt neki:
„Oh te, ki olyan lágy, szelid valál,
Könyörtelen vagy mostan és erős!
Tudod, a földön minden gyötirelem
Enyhébb, mint látnom megtört szép szemed
Telve a túlvilág rejtelmivel,
S a néma vádat dermedt ajkadon!
Mit vetsz szememre? hisz tudod, nekem
Pereznyi kinodnál égőbb kín jutott!
Mindütt kísértesz, nyugtot nem lelek.
Sötét a nap, az éj vigasztalan.
Egykor reméltem, hogy vad herezi zaj
Elűz s ha nem, halált hoz tán reám.
De küzdelem, vész és veszély után

Csak újra láttam ingó alakod,
És ünnepély és pompa, fény között
Ott is örökké téged láttalak!
Végre szeliden, mint kegyes sugár,
Vigasztaló fény, jött új szerelem.
Mind hasztalan! A kedves szemei,
Forró, mosolygó, piros ajaka
Eszembe hozzák hideg ajkadat;
Közöttünk állasz körlelhetlenül . . .
Emlékezz vissza, emlékezz, tudod,
Szeretél egykor; szőke, szép fejed
Hányszor pihent édesen vállamon!
És én szerettelek. Az ég tanúm,
Nem szeretett ember úgy még soha,
Nem gyöngén, ingadozva, változón;
De nagy szívem egész mélységével
Osztatlanul, úgy a hogy egyedül
Én szerethettem! . . . Aztán egy napon
Megjött egy ifju, szép velencei;
Hódító volt, mosolygó, mint a nap,
Szeretett s te feledtél engemet!
Egy este, csendes nyári este volt,
Erkélyeden fenn álltam én veled,
Rád néztem és szemedben, ajkadon

A régi lángot többé nem lelém !
Te ábrándos mosolygal, csendesen,
Halkan daloltál egy lány régi dalt
S rám sem figyelve néztél az eget.
Majd megfordultál és váratlanul
Elém térdeltél, megfogtál kezem
S így szóltál hozzám, édes hangodon :
„Amadeo, igazat mond e dal :
Oh, ha a szív szeret avagy feled.
Ki tehet róla és ki ellene ?
Ki mondja meg, mint jön a szerelem ?
Ki mondja meg, mint száll ismét tova !
Bűnös vagyok ? Oh, úgy bizonynyal az
A rózsza is, ha megjön a tavasz
És ő kinyitja bársony levelét.
Bűnös vagyok ? Oh úgy bizonynyal az
A hab, hogy csillog, mert a napsugár
Ragyogva fénylőn a folyóra száll !
Amadeo ! Te nagy vagy és nemes ;
Szerettelek, miért tagadjam el,
Ah légy méltó magadhoz mostan is.
Szerettelek, de im már vége van
És mindörökre másé lett szívem !
Hogyha bűnösnek tartasz Amadé,

Im itt vagyok előtted, állj boszút
És ölj meg engem, csak kimélded őt.“
Örjögő vágy kapott meg engemet,
Hogy esdő, csalfa, hűtlen ajkadon
Örökre elnémítsam hangodat,
Megöljelek és meghaljak veled! . . .
Nem öltelek meg, de csupán azért,
Hogy érezd éveken át hosszasan,
Miként lebeg feletted vész, halál!
Érezd, a mint én némán, nesztelen
Követem, mint vésztojósó fellegárny
Őt, a kiért feledtél engemet.
S ezerszer halj meg, féltve életét
Az én boszumtól, mely mögötte van!
Ugy lőn, és teljes volt az én boszum!
Mégis neked a könnyebb sors jutott.
Nem jól számíték; mint feledhetém,
Hogy a tölgy — sujtó villám érje bár,
Megáll s bár lombja, disze elveszett,
S kikelet többé zölddé nem teszi,
De áll sötétén, pusztán még soká.
Ám a virághoz a nagy ég kegyes,
Nem engedi hervadni lassudan.
Erős fa gyászol hosszasan csupán;

És legyen álma csupa szerelem!"
A szellő suhant, csókját elvivé,
Mormolt a hab, nevét suttogta el . . .
A hercegné még ablakában állt
S a holdfényben szemük találkozott.
Az ifju szólt: „Késő van asszonyom
S te ébren? Álmodat mi űzi el?”
„Szeretem, Ansoletto — mond a hölgy —
Ez édes, lágy, világos éjszakát.
S a Póó mély mormolását hallgatám.
Nem hallod-e mit sugnak habjai?
Beszélnek hozzám s én nem érthetem!”
„Ne kérdd — szólt Ansoletto — mit susog
A víz. A hullám csalfa, ingatag!
Hallgasd, mit a hűségesej beszél
S a rózsailat, mely hozzád lebeg,
A szellő, mely csókdossa ajkadat,
A csillagfény, mely szép szemedre száll,
Mind egyet mond, azt sugja: szerelem!”
„Ah, hallom, szólt a hölgy, az éj szavát:
Szerelem! S azt hiszem, hogy álmodom!”
„Álom, szólt Ansoletto, álom ez!
És bűvös álmképem vagy magad!
Oh Christina halld, mit dobog szívem:

Szeretlek!“ És a hölgy szólt: „Vártalak!
A honi kertben rózsás reggelen
Szivemet névtelen vágy kapta meg.
Tudod mi volt ez? Téged vártalak!
S ha meghallám a csalogány szavát,
Szivem megdobbant: téged vártalak!
S idegen földön, fagyos fény között
Egyedül voltam és vártam te rád!
Meg kellett jönnöd, végre megjöttél!“
Az ifju lenn kitárta karjait:
„Oh jöjj velem, jöjj messze, messzire!
El szép hazámba, hadd vigyen karom.
Dermesztő itt a pompa, fojt a lég,
Virágom elhervadnál itt korán;
Jöjj felvirulni forró szivemen!“
„Bár elmehetnék Anselo veled,
De láthatatlan és nehéz bilincs,
Adott szó, eskü, mind lekötve tart.
Olyan soká hiába vártalak;
Megjöttél végre, ah, elkésve már!“
„Elkésve? Nem! — kiált az ifju — nem!
Enyém vagy, ős időktől az enyém!
Vannak lények egymásnak szánva rég
S ha nem találják egymást, jaj nekik!

Bolyonganak vágyódva, untalan,
S véghetlen sóvárgásban halszél.
Mennyasszonyom, én megtaláltalak!
Christina, vár a tenger és szívem!"
„Oh jaj, ne szólj — sohajt a hölgy — ne szólj,
Hangod oly édes, csábos e beszéd
Anselo, ám de vétek — kárhozzat!"
S Anselo szólt: „Kárhozzam el tehát,
Ha vétek így szeretni tégedet!
De lássam édes, bájos arcodat,
Lássam mélységes, holdfényes szemed;
Ily üdvre egy elkárkozás kevés!"
„Hiában — szólt Christina — hasztalan!
A szerelemnek rózsás hajnala
Oh Ansoletto nem virrad nekünk.
Nem a sugárzó élet vár reánk.
Az élet gát csak, tőled elszakít,
Csupán az álom, Anselo, mienk!"
„Ez álom egy órája többet ér,
Christina, száz életnél én nekem!
Nézd, nézd, magasan áll immár a hold,
Elhalványultak fenn a csillagok,
Ezüstfényében mind hogy elmerült,
Olyan szívem, miként a holdas ég!"

Christina, édes arczod benn ragyog,
S fényében minden érzés elmerül!“
Elhallgattak, künn minden hallgatott.
Nem rezdült egy levél, madár se szólt,
Csak a Póó mormolt tompán, messziről.
Lépés hallatszott. „Ansoletto menj,
— Sugá Christina — itt ne leljenek!
Valaki jön . . . Nézd itt virágaid,
Az egyiket most én tőlem fogadd.“
És felvillanva a holdfényen át,
Egy rózsza hullott Anselo elé.
Az ifju érintette ajkival
S eltűnt az árnyas, hajlós fák között.
Megnyílt a herzegasszony ajtaja,
Dajkája jött: „Ébren vagy asszonyom?
Ugy tetszett, hangod vélem hallani.
Nem jó holdfényben lenni oly soká,
Alszol s a holdfény szép arczodra süt!
Nem jót jelent, pihenj le angyalom.“
A herzegasszony csendesen felelt:
„Mért keltettél, oly szépet álmodám!“

VIII.

ANSOLETTO DALA.

Szép alkonyat volt, fényes nyárutó,
Az őszt közelgett már, de szeliden ;
Meghagyta még virágok illatát
S a fák lombjának kedves zöld színét.
Enyhébbé vált a forró, nyári hő,
A pázsit bársonyosabb és üdébb ;
Reggel a kerten harmat gyöngyözött,
Harmattól csillant szegfű s viola.
Mégis búsongás látszott mindenon,
Fecskék elszálltak, búcsuzott a nyár.

A hűs erkélyen együtt voltak
Christina, Ansoletto s Amadé.
Anselo ujja lassan átfutott
Lantjának lágyan zengő hurjain.
S félhangon énekelt egy régi dalt :
„Ki mondja meg mint jön a szerelem ?
Titokzatosan itt van hirtelen !

Bűnös vagyok? Oh, ugy bizonynyal az
 A rózsza is, ha megjön a tavasz
 S ő kivirul szép nyájas hajnalon.
 Bűnös vagyok? Oh, ugy bűnös nagyon
 A hab, hogy fénylik, mert a napsugár
 Ragyogva forrón a folyamra száll.“ . . .

Itt megszakadt a dal váratlanul.
 Amadé felkelt, szeme villogott,
 Viharzott arcán szörnyű gyötrelem,
 És megragadta Anselo kezét.
 — A vasmaroknak érintésitől
 Tompa nyögéssel földre hullt a lant —
 S vonagló ajkán kelt rekedt beszéd:
 „Felelj, fiu, hol vetted ezt a dalt?
 Ah csalfa, álnok, gyászos ének ez,
 És minden hangja kárhozat, halál!“
 Anselo megdöbbenve, szótlanul
 Nézte a hercege dult vonásait,
 Majd lassu hangon végre így felelt:
 „Ismertem már mint gyermek ezt a dalt;
 Nem hittem, hogy felindít hercegem.
 Egy dal gyakorta bús emlékeket
 Idéz fel s akkor jobb nem hallani.“

A hercezeg újra már a régi volt,
Legyőzte gyorsan a felindulást
És szólt: „Gonosz emléket hoz e dal;
A kitől egykor hallám, csalfa volt
És szive hűtlen, vétkes, áruló!
S hogy ismét hallom, szinte borzadok.
Mintha környezne újabb árulás . . .
Anselo! Sápadsz?! Szólj, mi van veled?!
Miért remeg, ki hű, nemes barát?
Mért e tekintet? Ne nézz így reám!
Szívem, sötét szív, szörnyen kétkedő.
S még gyanakodna rád, te tiszta jó!”
Szólt s mintha üznék, gyorsan tova ment.
Megcsörrent kardja lépcsőzet fokán,
Magas sötét alakja elhaladt,
S a kerti uton, mind a merre járt,
Rettenni látszott tőle lomb, virág.
S így töprengett magában Amadé:
„Mily szörnyű sejtés, átkozott gyanu!
Jól láttam és szememnek sem hiszem.
Anselo halvány, Christina remeg! . . .
Még őrültté tesz ez a kétkedés!
Érzem, a vérem mint lázong vadul,
Agyamba láng csap! Ébred hát a mult!

Mind eztet egykor átgötrődtem én,
S egy hangot hallok, úgy mint egykoron,
Szilaj hang kél szivemben: „Öld meg őt!”
S ha nem igaz? Káprázat volt talán?
Christina nem csalhat meg engemet,
Nem bir hazudni olyan égi szem!
És Ansoletto nem lehet bűnös,
Oly tiszta fény van ifju homlokán!...
Egyedül vannak és az est leszállt,
Távozni láttak... mostan a valót
Megtudhatom... Borulj el tiszta ég!
A csillagok ne lássák oda fenn,
Hogy olyan mélyre süllyedt Amadé
És lopva, titkon leskelődni jár!”

A hercegné s az ifju ott maradt
Az erkélyen. Körötteük néma csend.
„Elvesztünk Ansoletto“, — szólta a hölgy, —
S arcát elfödve visszaroskadott.
„Christina, oh miért e rettegés?
Miként egy angyal álma, tiszta vagy;
Emeld fel bátran bájos arcodat!”
„Jaj Ansoletto, érzem, sejtem én,
Körüllebeg fagyosan a halál!”

Én az valék, te: hullatag virág.
Elküldtem messze utra kedvesed.
Te kijátszottál és követted őt.
S én itt maradtam egyedül, magam!
Halálod könnyebb volt, mint életem.
Mi lett belőlem, nézd meg arezomat,
Sötét történet van megírva rajt.
Oh engedj megpihenni végre hát,
Ne félj, életemre fény már nem derül!
Igy szólt a herezeg, arezát elfödé
És karszékebe visszaroskadott.
A hófehér alak előtte állt,
Szemében nem volt már vádló sugár,
Kinyújtá lengő, átlátszó kezét
S nézte Amadét, esdeklőn soká!
Az nem mozdult és nem tekintte föl,
A holdfény lassan, lassan tova szállt
S az alak eltűnt mint a holdsugár.
Mély csend és éjjel volt köröskörül,
És egyik óra telt a más után.
Künn virradt, vérpirosan kelt a nap,
Veres sugár fénylett az ablakon
S rezgett a herezeg arezán, homlokán.
Sápadt volt annak areza, homloka.
Piroslott rajt a fény — akár a vér!

VII.

ÁLOM.

Ez éjjel Anselo sem alhatott,
A kertbe csalta őt a holdas éj.
A széles márványlépcsőn áthaladt,
Miként egy árnyék olyan nesztelen.
Csend volt, ezüstös fényben állt a kert,
Nagy árnyak nyultak szét a pázsiton,
Csillant a csorgó gyöngyöző vize
S fenn tündökölt a kéklő tiszta ég.
Arczát legyinté langyos, éji szél,
Mely szegfűbokrok füszerét hozá.
És Ansoletto így sohajta fel:
„Éj van — ő alszik, hunyva két szeme.
Szellő, mely halkán szállsz az éjen át,
Érintsed csókkal édes ajkait!
S te tiszta, csendes, enyhe, nyájas éj,
Lágy fátyoloddal fedd be angyalom,
Álmodjon édes, bájos álmokat

Érzem dermesztő jég lehűlését ;
Nem félném én azt, Anselo veled,
Az elválástól reszketek csupán !"
„Elválni tőled ! Christinám ne félj,
El nem választhat földi hatalom,
A meddig élek, én megvédelek
És nem választ el tőled a halál.
Együtt megyünk szebb más világba majd !"
A hölgy felállt : Anselo szóltanul
Megfogta lankadt hófehér kezét.
A hercegasszony bágyadt, szép feje
Lassan Anselo vállára hajolt.
Igy nézték egymást hosszan, csendesen
És találkoztak néma ajkaik.
És átviharzott mindkettő szívéen
Az első csóknak mézes öröme
S az utolsónak égő bánata.
A hercegasszony fuldokolva szólt :
„Mennem kell és szívem majd megszakad,
Mintha örökre mondanék bucsut !"
„Bucsut nem mondok — Anselo felelt —
Bús sejtelmekkel ne gyötörd magad.
Nem érzed-e, mindig veled vagyok,
Lelkem, szerelmem kísér mindenütt !"

Még egy tekintet, még egy halk buesu,
Elváltak s mind a kettő tova tünt.
A kert árnyában zörrent egy bokor,
Feketén vált ki egy magas alak
És tompa hang jajdult fel: „Hát igaz!”

*

IX.

A PÓO HABJAI.

Szobájában Amadé fel s le járt.
Sötétén szállt le künn az éjszaka,
S az éj leszállt az ő szívébe is!
„Felismertem — magában így beszélt —
Sejtettem régen, most bizton tudom,
Arany hajáról ismerek reá,
Felismerem szemének sugarát
És gyöngye szíve csalfaságait!
Az ő fia! Csak az övé lehet!
Az anya megcsalt, megcsal a fiu!....

Oly árulás és annyi gyötirelem —
Te dőre szív, nem volt elég neked?
— Még bizni tudtál emberben, szívem!....
Mi volt az élet? Pusztasivatag.
— Sugár nem kísért grászos utamon.
A pusztában egy rózsaszál csupán;
Királyi fényvel vettem őt körül,
Ő volt, ki még az élethez kötött.
Ő mindenem! — S egy nyomorult suhancz
Kinyújtá érte vakmerő kezét!....
Az emberektől, ennyi éven át,
Sötétben, némán elzártam magam.
Két lénynek szívem mégis tárva volt,
És most e kettő tört merít belé!
Miként szerettem őket! Oh nagy ég,
Gyilkos méreggá vált a szeretet,
— S lelkem nem óhajt mást, csupán bosszút!
Reszkessetek, kezem súlyos nagyon.
Christina, haljon az, ki elrabolt!
Fizesse vérrel hő tekinteted,
Fizesse vérrel szemed sugarát!
S valjon miként lakoljon esőködért?
E esőkért mily hitvány ár élete!
Elhallgatott s kinyitá ablakát.

Virradt. A herczeg kardját felköté
S kiment. A hosszú, boltos folyosó
Tompán visszhangzá sulyos lépteit.
A bolthajtások, oszlopok közé
Alig hatott a szürke virradat,
S a herczeg, mint egy rémes, éji árny,
Feketén, némán, lassan ment tovább,
Mig az erkélyen át a kertbe ért.
Megállt s kutatva nézett. Sasszeme
Legottan meglelé, kit keresett,
Anselo volt. Ott ült a gyeppadon.
Az éjen által ébren örködött
És elkerülte álmot, pihenés.
De mit az éjjel még nem adhatott,
A virradat, az álmod meghozá.
Visszahanyatlott ifju, szép feje,
Szeme lezárva, arczán nyugalom,
És édes, rózsás, fényes ifjuság.
Amadé nézte hosszan, hosszan őt:
„Mily drága voltál egykor énnekem!
Odadnám most is még az életemet,
Hogy eltöröljem árulásodat!
Mint birsz aludni nyugton, édesen,
Bűnös lelke! nem érzi: itt vagyok?”

Az ajka most is milyen szép, nemes....

Ezek az ajkak csókolták meg őt!

Az a csók éget, néki veszni kell!"

„Anselo kelj fel!" Mondá hangosan.

Az ifju eszmélt, felnyitá szemét

S Amadét látva, felkelt hirtelen.

„Anselo jöjj velem." Szólt Amadé.

És némán haladtak a kerten át,

Kiléptek a kert vasrács ajtaján.

A herczeg újra ismétlé: „Kövess!"

Anselo nem felelt; sötét szeme

A kert lehajló fáin nyugodott.

A herczegasszony ives ablaka

Csillanva tűnt elő a lomb közül,

S az ifju lángoló tekintete

Bucsuzva, némán üdvözölte azt,

Mint tova szálló, tűnő napsugár;

Aztán követte útján Amadét.

Hűvös reggel volt; könnyű lenge köd

Lepett fehéren utat és mezőt.

Meglátszott már az ősz halvány keze

A sápadt fénye vesztett hajnalon.

Szürkén feküdt medrében a folyó,

És panaszosan zugtak habjai.

A Póóhoz érve, Amadé megállt,
És szólt: „Anselo vond ki kardodat.
Elárultál bár s megérdemlenéd,
Hogy rútul halj meg, mint gonosztevő,
De egykoron nagyon szerettelek.
S így nemes kardom ad neked halált,
Anselo vond ki kardod, védj magad!”
De Ansoletto kardját kivoná
S a földre dobta. „Ölj meg Amadé!
Megérdemlem — lehet tán — a halált,
S nemes a kéz, mely adja, jól tudom.
Nem árulás volt, végzetem csupán!
Lehet-e látni s nem szeretni őt?
Ha vétek volt, megbánni nem tudom.
Ölj meg, nem védem ellened magam,
Szerelmem él még a halálban is!
Csak eskümet hallgasd meg herczegem:
„Christina ártatlan, kiméljjed őt!”
Amadé felkaczagott keserűn.
„Igen, ártatlan, úgy mint önmagad,
Így illik mondani, ezt ismerem.
Sokat beszélni mostan nincs idő,
Mézes hangod asszonyt csábítani jó,
Az én fülemnek, lásd, haszontalan!”

Vedd kardodat és használd jól fiú!
Christinát véded, nem csak életedet.”
A kardok összeesaptak; az aczél
— Szikrázva esendült, forgott, villogott.
Biztos szilárd volt Amadé keze,
— Czélt nem tévesztett kardja sohasem.
Egy vágás még — és Anselo megállt,
Tántorgott s némán, lassan lerogyott.
Felkelt a nap, pirossá lőn az ég,
Biborban usztak lenge fellegek,
De Ansoletto mind nem látta már!
Halál halványan, csendesén feküdt.
— Buzogva ömlő, forró ifju vér
Festett pirosra füvet, harmatot. —
Kinyitva kérdőn nagy, sötét szemc,
Vérétől ázott szép aranyhaja,
Ajkán nagy, véghetetlen némaság!
— Amadé nézte dermedten, merőn.
Végre lehajlott hozzá lassudan,
Felvette mint egy alvó gyermeket,
S halkán beszélt: „Lemosta hát a vér
A bűnt, a csalfaságot, árulást!
A halál megsimitá homlokod,
S ujra tisztának látom arcodat.

S lelkemre száll halálos nyugalom.
Pihenj! A víz lesz jeltelen sírod."
És rátakarta bársony köpenyét,
S lebocsátá a Póó hullámiba.
Aztán elfordult s zordan, hangosan,
Mintha tanúnak hívná az eget,
Szólt: „Füvön, kardon nedves még a vér,
Christina érted kellett ontanom.
De jaj neked! Te számolsz oda fenn,
E vérért, és e drága életért!”

X.

CSEND.

A hercegasszony hosszú éj után
Hűvös, borult hajnalra ébredett.
Nagy, névtelen, gyötrelmes sejtelem
Borult lelkére, mint egy szemfedél.
Felhő előre árnyát így veti
A tóra, mit a vész majd felkavar ;

S a szívre így előre küldi már
Sötét árnyát közelgő gyötirelem.
A hercegné a kertbe sietett,
De Ansolettot nem látá sehol.
Ha lépés hallszott, zörrent egy bokor,
Christina fellélegzett: „Jön tehát!”
Anselo nem jött. Percz mult, percz után,
Lassan, kinosan mult a délelőtt.
A hű Ivonne a kertben megjelent.
Étkezni hívta hercezegasszonyát.
Ijedve nézte Christinát az agg:
„Mi történt drágám? Arczod halovány,
Szemed hogy csillog, ajkad, mint remeg!
Beteg vagy tán?” A hölgy alig felelt,
S gyorsan, némán az étterembe ment.
A hercezeg várta már; fagyos szeme
S a szobor arcz nem árult semmit el.
A hercegné még sáppadtabbra vált:
Üresen állott Anselo helye!
Kérdezni nem birt, ajkán halt a szó.
Ott ültek mindaketten szótlanul.
Nyomasztó, csendes volt a nagy terem,
Fojtott a lég, mindenki hallgatott.
S egész nap, mintha fedné gyászlepel

A palotát s a hercege udvarát,
Rémült, aggódó, bús volt minden arc,
Borús a lovagoknak homloka,
S a hölgyek ajka csendes és komoly.
Suttogtak s elnémultak hirtelen,
Ha közelíteni látták Amadét.
A szolgálak meg titkon, maguk között
Beszéltek: „Milyen rejtélyes dolog
Az a parancs, mit hercegünk adott:
Négy paripát, — a hercegasszonyét —
Három napig itatni nem szabad,
Abraak legyen előttük bőviben.”

A hercegasszony a kert utain
Bolyongott, mint egy halvány szellem-árny;
Nem sírt, a véghetetlen gyötrelém
Felégeté talán a könnyeket.
Kézét tördelve halkán rebegé:
„Oh Ansoletto, merre, merre vagy?
Hiában hivlak én, egyetlenem!
Kegyelem volna nékem a halál,
Csak tudhatnám, hogy az hozzád vezet!”
Igy telt a nap, az új álmatlanul;
A hercegasszony nem talált vigaszt,

Sem pihenést. Kitárta ablakát
S tárt ablakán az éjbe kihajolt.
Sűrű borongós, hűvös volt az éj.
Az égen nem ragyogtak csillagok.
Lelkében, ah mi égőn, felmerült
Anselo képe, látni vélte őt.
És felmerültek végső szavai:
„Nem érzed-e, mindig veled vagyok.
Szívem, szerelmem mindenütt követ!”
S egyszerre, mintha hívná esendesen,
Egy édes hangot hallott messziről:
„Christinám várlak, jöjj hozzám, kövess!”
„Követlek, Ansoletto — szólt a hölgy —
Bármerre vagy, oh csak felelj nekem,
Itt, vagy a földön túl keresselek?”
De az éj újra csendes, néma volt
És kérdésére nem jött felelet.

Három nap mult el, három szörnyű nap!
S a hercegnéhez így szólt Amadé:
„Olyan halvány vagy, szórtalan, beteg!
A folyó mellett hűs a levegő,
Gyógyít és esendésít a habmoraj;
A Póó partjára jöjj tehát velem.

Befogva vár négy tüzes paripád ;
Nemes négy állat, gyorsfutó, szilaj,
Kivágtatnának a világból is !“
A hercegné alig figyelt reá,
Némán intett s követte Amadét.
A kapunál kocsija várta már.
Szilajon prüsszkölt a négy paripa.
Rágták a zablát, szemük villogott,
És néha, néha felkapván fejök,
Szívták a nedves, hűvös levegőt.
Mely a folyóról hívón áradott.
Négy apród tartá a négy paripát,
Mig a hercegné kocsijába ült.
A herceg most a gyepőt átvevő,
És az elámult apródokra szólt :
„Mehettek, itten nincs több dolgotok.“
Azok ámultan siettek tovább,
Ijedten, a nem várt parancs miatt.
Most Amadé sötét tekintetét
A hölgyre vetve, így szólt zordonan :
„Miként lehet ez arcz ily hófehér !
A bűnös csók hamvát el nem vevé !
Fehérebb nem lehetsz, ha megtudod,
Hogy soh'se csókol többé kedvesed !

Ölelő karja dermedt és merev
És fagyos lenne ölelése most!
Három nap várta szép szerelmesét.
Hallod, hogy zúg, hogy csapdos már a Póó?
Menj, — mélyiben Anselo vár reád!
Igy szólott és a gyepelőt eldobá.
Szomjan, lihegve a hűs víz után,
Vágtatni kezdett a négy paripa,
Neki vadulva a folyam felé.
A herczegasszony felemelkedett,
Szeme csodás örömtől csillogott,
És felkiáltott: „Boszud nem talál!
Köszöntelek te habzó áradat!
Megértem mostan hívó szózatod.
Érzem, hogy Ansoletto vár reám,
S a halált áldom, mert hozzá vezet!”
A paripák elérték a folyót,
Belévetették böszülten maguk
S eltűntek. Aztán a habzó vizen
Fenn uszott még egy hófehér alak.
Sötét haja szétomlott a habon,
A víz szeliden vitte, ringatá,
Mig egy mély örvény elsodorta őt!

A palotában mély, nagy csend honol!
Nem kérdi senki, hol van asszonya,
S a délczeg ifju merre-hova lett?
A herczeg még sötétebb komorabb,
Dermedt szive tán már nem is dobog!
Az évek folynak, észre sem veszi;
Neki a föld sivár, üres, kihalt....
Csendes a kert, nem pendül hárfahang
Ezüst olajfák, cipruslomb alatt.
S a kert fehér kanyargó utain
Nem hangzik könnyü léptek lány nesze.
De ha leszáll a csillagfényes éj,
Titkos regét mond, súgva, lomb, virág
Sóhajt a szél, a vizesés zokog,
Csillannak a Póó gyöngyös habjai,
— Felette könnyü, halvány pára leng
S a viz susog, titkosan, szeliden,
Mintha dalolna édes altatót.

TARTALOM.

	Oldal
Hintán	5
Vágy	7
Guy de Maupassant.....	8
Fenn	10
Esti csillag	11
Tűnő napok	12
Merre vagy?	13
Sugár	15
Dolce far niente	17
Esti fény	18
Utolsó reggel	19
Alkony.....	20
Válasz egy kérdésre	22
Szóke Hanka	24
Vihar után	28
Dal.....	30
Dal.....	31
Vallomás	32
Emlékkönyvbe	34
Ősz jöttén	35
A fecskék	36
Dal	37
Köd	38
Ha rád gondolkok	40

	Oldal
Erdőben	41
Könyörület	42
Napoleon	44
Mózes	47
Valaki kedvence	51
A bolygó hollandi	53
Neuchatelli tó	56
Álom	57
Rosz óra	58
Tavaszi	59
A langyos tavaszi éjjel	60
A távozóhoz	61
Vita	63
Margit	66
Behivatott	69
Havasi gyopár	70
A kurd ítélete	71
Egy könyv	73
Mire gondolt a két lovag az erdőben	74
Esti dal	76
Hamvazó szerda	77
Dal	79
Múló nyár	81
Képzelt utazás	83
Bűcsű a múzsától	85
Őszi sejtelem	86
Eltévedt boldogság	88
Költő és fecske	89
A lepke	91
Lángok között	93

	Oldal
MADAMA REALE	
(A pozsonyi Toldy-kör által kétszáz frankkal jutalmazott pályamű).....	95
I. Reggel	97
II. Ábrándok	107
III. Barcarolle	121
IV. Küzdelmek	131
V. Mit beszéltek a Póó hajjai	137
VI. Éjjel.....	141
VII. Álom	148
VIII. Ansoletto dala	153
IX. A Póó hajjai	158
X. Csend.....	164

KÖNYVTÁR
 M72483
 RAPOSVÁR